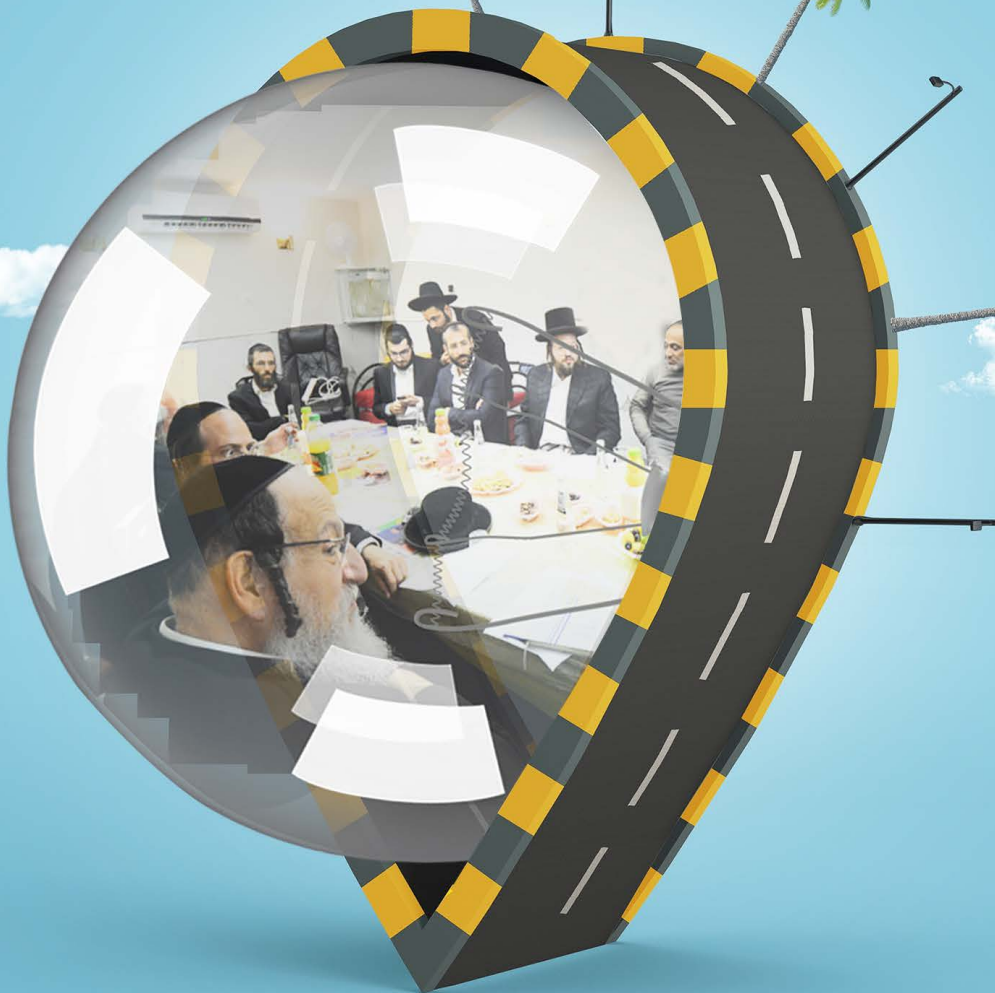

הלאוס רים

2
ביתר

הגילויים. האמירות. התמונות. האור. האושר. העוצמות.

בואו והצטרפו איתנו למסע מאתגר
דרך מסלולי חיים של תושבי ביתר
אשר יחד הרכיבו פסיפס מדהים
שאסור לפספס!

תוכן העניינים

גידון האופרים

זימן 2

3 דבר המאשרים

4 דברי חכמים

5 חבל הצלה!

6 אלה שיש להם יודעים הכי טוב למה זה אסור

8 מונולוג אישי ומרגש

10 הציבור החרדי עם הגב לטכנולוגיה

12 באותו ערב פשוט סגרתי את החנות על מסגר ובריה

13 זה לא נקרא בעיה כשאלטרנטיבה לא רלוונטי מבחינתך

14 כשאני הוא זה שמעדיך את החברה

16 כשסובבתי את הראש למשך שמונה שעות!

18 זה כיף גדול! ויש סייעתא דשמיא ענקית!

20 החלטתי לעשות רצון בוראי וזרקתי את הסמארטפון

22 בלי מכשיר חכם הרבה יותר נינוחים, ממוקדים, אמיתיים!

יוזמה והפקה: ארגון אשרינו ביתר **ארגון הכינוס:** ר' צ. פריזנד
שכתוב ועריכה: ר' ד' פאר **עריכה לשונית:** ר' י חבה מ קרייטמן **עיצוב וגרפיקה:** ר. גולד
גיוס משאבים: ר' א שטרנפלד **סיוע טכני ולוגיסטיקה:** ר' צ. פריזנד ר' י כהן.

דבר האושרים

וזוכים לברכה וסייעתא דשמיא.

ועל כולנה, נשמעת זעקת האמונה כי אם זה אסור, אז זה לא רלוונטי. גם אם היה צד שזה כן מביא פרנסה, וגם אם אולי ישנם קשיים לפעמים, הרי דווקא אלו הם הרגעים המובחרים והמזוקקים בהם נתרומם לגבהי גבהים, ונצלח את משימתנו עלי אדמות בהצלחה אדירה.

יובהר בזאת, כי גם אם בתוך הראיונות המפעימים נגלה כי ישנם מבעלי עסקים שנזקקים למחשב ואינטרנט בסיון מירבי במקום העבודה, הרי ברור שלא ניתן להקיש להיתר מהדברים. כל מקרה לגופו על פי הכללים שנקבעו על ידי גדולי הדור. ואין דברינו אמורים אלא להביא ולהעלות על נס את האושר והאור הבאים כתוצאה מההתרחקות מכלי הסמארטפון, אשר לא יכירנו מקומו בכרם בית ד'.

אשרי הדור אשר למרות החושך המאיים, אור הטהרה עודנו מאיר ומזהיר למרחקים. הזכות של כולנו היא להגדיל ולהעצים את האור, לתרום מחלקנו וכוחנו להרחיב את מעגל ההשפעה, ולהביא את דבר המאושרים לכל שכונה ולכל פינה. ובעזרת השם, בזכותם, ובזכות כל הנרתמים, בזכות כל המאושרים, נעשה את המהפכה, ונקדם את עולמנו למקום טוב יותר. נקי יותר. טהור יותר.

**בהתרגשות,
אשרינו**

ביתר מתרגשת ומקבלת בברכת ברוכים הבאים את מקבץ הראיונות השני מסדרת "המאושרים - ביתר".

אין לנו מילים לתאר נכונה את המהפכה לטובה שהביאה עלינו החוברת הראשונה. רוח הטהרה, ההשראה המדהימה, הדברים הנכונים והמדהימים שהפיצו ניחוחות של קדושה ושמחה בכל בית ובכל קהילה, כאשר הדרך לכולם נהיית ברורה יותר ומאירה.

המגוון הוא מדהים. מכל סוגי העבודות, מכלל המגזרים, כל אחד בסגנונו הוא, כל אחד עם ניסיונותיו הוא, מעניק לנו הצצה מרגשת לעוצמתם של הטובים שבבעלי המלאכה ואנשי העשייה שבתושבי עירנו, אשר מלאכתם נקיה, דרכם ברורה, משאת חיהם נהירה, מבינים כי הפרנסה זו לא המטרה, אלא רק אמצעי לעבודת ד' תמימה, ומשכך חלילה לפגוע בבת עינה בשביל עולם חולף כרוח כלה.

עשרות המאושרים האלו הם רק מדגם מתוך רבים! הניסיון ליצור מצג, כביכול בלעדי המכשיר אין לפרנסה תוחלת חיים, הולך ומתנפץ ומתרסק הדק היטב אל מול המציאות המוחשית והזועקת מכל מילה כתובה, ומכל משפט של עוצמה הבוקעים מפיהם של מאושרים אלו. וכמותם יש עוד מאות מאושרים שכבר זכו להופיע בסדרת המדהימה החוצה מגזרים וערים, כאשר ארגון "אשרינו" זוכה להוביל את המהפכה, וכולם יחד מעידים כי אפשר ואפשר בלי, טוב יותר בלי, ורק כך החיים מאושרים

דברי חכמים

הרב הגאון ר' עמרם קורח שליט"א

רב קהילת "תורת חיים" – הרב שך

זה דבר גדול מאוד! ואשרי מי שהוא חלק מזה!

הרי ידוע מחז"ל שאפילו רשעים מלאים מצוות כרימון. אני חושב שכיום, כמעט כל אלו שמחזיקים את המכשיר, זה גורם להם להיות מלאים עבירות כידלעת'...

בנוסף, עלינו לדאוג גם על הדור הבא, ולקחת אחריות גם על התמודדותם המורכבת של כל אותם הצעירים שנולדים לתוך מציאות נוראה כזאת. צריך הרבה כוחות ויראת שמים בכדי להציב חומה מול הפיתוי הזה. והלוואי שחפץ ד' בידכם ובידינו יצלח, ושבזכות כל המתכנסים פה, ייצא חיזוק לכל עם ישראל, כאשר מכם יראו וכן יעשו. לדעת כי ניתן וצריך להסתדר מבלי המכשיר הזה, וקודם כל, זה כמובן מהווה לכל אחד ואחד מכם שמירה על עצמו ומשפחתו. ויהי רצון שתזכו לקבל כוחות לעמוד חזק על המשמר. ברוכים תהיו!

נמצאים אנו בכינוס לצדיקים שטוב להם טוב לעולם. האנשים הנמצאים פה נלחמים לפעמים נגד הר ענק, וזה באמת דבר גדול מאוד ואשרי כל מי שזוכה!!!

כולנו יודעים את המצב. ישנם הרבה שמתפתים, בפרט שיש דברים שקל יותר לעשות עם המכשיר הזה, ולכן המצב לפעמים מבלבל, וזה לא כל כך פשוט...

ישנם כאלו שנפלו לצערנו הרב, ומספרים לי שזה לא רק בשעת הנפילה אלא כל הזמן קופצים להם מראות אסורים מול העיניים רחמנא ליצלן! והרי אנחנו מצווים כל רגע ורגע על "ולא תתורו"... וזה מלבד בעיה מרכזית נוספת של בזבוז זמן יקר, וכך מאבדים זמני לימוד שזה חיי נצח והדבר הזה הוא הפסד גדול.

"חבל ההצלה! העושה על דעת עצמו מסכן את חייו".

אני רוצה לעמוד על נקודה זו ולהרחיב עליה: לדעתי, הדבר החשוב בנושא הטכנולוגיה כמו בכל תחומי החיים, זה לקבל את דעת גדולי ישראל ושלוחיהם. לעשות את מה שהם אומרים לנו בלי עוררין, גם אם זה לא תמיד נח.

ולכן רואה אני לנחוץ להדגיש: הסיבה שאני לא מחזיק סמארטפון זה לא בגלל שאני בעצמי החלטתי כי אני יודע מה טוב ומה לא, אלא הסיבה העיקרית היא בגלל שאני חסיד סלונים, וזו דעת רבותי. זה מה שהרבי שליט"א רוצה שיהיה. גם אם הייתי מקבל 'אישור', לא זה העניין, כי אני חושב כל הזמן מה "הוא היה אומר", מה רצון הרבי באמת?!... וזה ברור שכן הוא רוצה.

כך חונכתי במשך כל השנים עוד כשהסתופפתי בצלו של בעל "נתיבות שלום" זי"ע, לעשות רצון צדיק בלי חכמות ובלי התחמקויות.

אני מאמין בדבר הזה, ומניסיון אישי אני יכול לומר שרואים בשטח, שכל זמן ש'חבל' זו בידך יש לך חיים. וזה לא משנה באיזה גדול מדובר, כל אחד במקום שלו, ספרדי או ליטאי, או כל חסיד עם הרבי שלו, בכל מקום ולכל חוג ישנן הנחיות מכל גדולי ישראל איך וכיצד לפעול. ואני יכול לומר, כי אף אחד לא יפסיד מלשמוע בצורה מדויקת לדבריהם.

קראתי פעם סיפור על בעל "נתיבות שלום" זי"ע: היה זה כשעלה לארץ הקודש עוד לפני שהקים את ישיבת 'בית אברהם'. הוא התגורר בתל אביב, ושימש שם כראש ישיבת חב"ד. מכיוון שלא היה מקווה זמין באזור מגוריו, הוא הלך לטבול בחוף הים. באחד הימים החורפיים היה הים סוער מאוד. מצד אחד הוא השתוקק להיכנס פנימה, אולם מצד שני הייתה סכנה להיסחף חלילה לים. מה עשה הרבי? קשר חבל לאחד הסלעים באזור, נאחז בחבל וכך נכנס לים.

כשסיפר זאת לחתנו, אמר לו: ברגעים הללו הבנתי, מה זו התקשרות לצדיקים. כשאוחזים ב"חבל", לא נסחפים בלב ים. הוא הבין כי כל זמן שחבל זו בידך יש לך חיים! ומאידך, מי שעושה הכול על דעת עצמו, מסכן את החיים שלו, ועלול להיסחף ללב הים הסוער חס וחלילה, ללא יכולת חזרה לנצח!

במסגרת תפקידי כמנהל אגף טכני בעירייה, יש לי צורך רב בתקשורת נאותה ומקסימלית. הכול מבוסס על מיטב המחשוב והטכנולוגיה, אבל זה לא אומר שלא ניתן לעשות זאת בצורה שאני קורא לה: "על דעת רבותינו הקדושים".

ואסביר, האגף הטכני נמצא במרכז העצבים של העיר כולה. רוב מערכות העירייה עוברות דרכו, כולל כל עניין שקשור לתחזוקה ותשתיות כאן בעיר. למעשה, המערכת העירונית בנויה בעיקר על תקשורת בוואטסאפ באמצעות הסמארטפונים. אני לא מתכחש שיש לכך יתרונות מסוימים, אבל אני מסתדר ברוך ה' בלי זה.

ואפרט קצת יותר: כל תושב בעיר יודע, כי אם הוא נתקל בבעיה בכל שעה ביממה הוא פונה למוקד 106, וכל פנייה מנותבת למחלקה הרלוונטית בעירייה. במחלקה שלי מתקבלות בממוצע כ-50 פניות ביממה, ואנשי המחלקה מתעדכנים ישירות. אז נכון שאמנם לא אני אישית מטפל בכל הפניות כי ישנם עובדים מתחתי במחלקה, ותפקידי בעיקר לפקח על פעילותם, והיה לכאורה יותר קל ויעיל אם הייתי מתעדכן ישירות לראות מה קורה בשעת אמת, כאשר לפעמים צריכים את הסיוע והדעה שלי בעניין.

אולם אני מקבל את כל הפניות רק במחשב, ורואה אותן רק כשאני במשרד. ובכדי לתת מענה מושלם, בנתי את המערכת וצורת העבודה אצלנו במשרד באופן כזה, שאם יש פניה דחופה הדורשת את התערבותי, הרי שפשוט מרימים אלי טלפון ומדברים איתי. אגב אני רוצה לומר, שלדעתי הטכנולוגיה המתקדמת לא תמיד מביאה פתרון לבעיות, פעמים רבות דווקא בתקשורת בין אישית העבודה יעילה בהרבה. נכון שלפעמים לוקח קצת זמן, אבל מבינים את העניין הרבה יותר מהר ומדויק וכך גם הפתרון מושלם יותר. וכמובן, עצם זה שאתה לא מחובר און ליין לטלפון, זה יתרון גדול גם בחיים האישיים.

שואלים פה אם זה חריג - צורת העבודה שלי, התשובה היא: בהחלט, כן. ואני שמח בכך שזכיתי לעמוד איתן ולשמוע לדעת רבותי בעניין.

פעמים רבות
דווקא בתקשורת בין
אישית העבודה יעילה
בהרבה. נכון שלפעמים
לוקח קצת זמן, אבל
מבינים את העניין הרבה
יותר מהר ומדויק וכך גם
הפתרון מושלם יותר.

צריך להיות חכמים מראש לא להיכנס לניסיון

באירוע, וכדי שאשיר שיר מסוים שבו הם מעוניינים, הם רוצים להעביר לי אותו לפני האירוע. על שימוש בוואטסאפ הרי אין מה לדבר, אז אנשים אומרים: "תשלח לי את המייל שלך", אבל גם מייל אין לי. ולכן אני נותן להם שתי אפשרויות: או להעביר לי את השיר אל הנגן דרך המחשב של ההגברה אם אני נוכח פיזית באירוע, או שאני אומר לו: תקליט לי את השיר בנגן שלי ואני אשמע את זה.

אני רוצה לספר משהו: כשקניתי רכב אמר לי אחד החברים: "מוטי, דע לך, אם אתה קונה רכב, בהמשך אתה תפסיק ללכת ברגל כמעט לגמרי!" אמרתי לו: "מה פתאום, אני כל היום הולך ממקום למקום. אתה עוד תראה שאני אקנה רכב ואשאיר אותו בחנייה מידי פעם, אני אחנה רחוק ואצא לקניות וכו'". הוא ענה לי: "תשמע טוב, אני חבר שלך ואני אומר לך, אתה לא תחזיק מעמד. אולי חודש וקצת יותר, אבל בסוף תישבר, עד שעם הזמן פשוט לא תוכל להימנע מנסיעה גם אם מאד מאד תרצה. כך יהיה, ותזכור שאני הוא זה שאמר לך זאת מראש".

תכל'ס, קניתי רכב. ובאמת, בחודש הראשון אני מוצא את עצמי מוכיח לכולם: "אתם רואים, אני חונה רחוק מהשטיבלאך, הולך לבד, אני עדיין הולך מרחקים, הכל תקין הכל בסדר". מאז עברה שנה, עברו שנתיים, ואני יכול לומר לכם: היום אני לא אז כמעט מטר בלי הרכב. אני מגיע לשטיבלאך, אני עשוי להסתובב שוב ושוב בכדי לחנות הכי קרוב, העיקר לא להצטרך לצעוד רגלית אפילו מטר.

מה אני רוצה לומר? ברגע שמתרגלים למשהו, בפרט כשזה מביא נוחות, אין סיכוי לעמוד מולו. קשה מאוד

ברוך ה', בתפקידי אני זוכה לשיר ולרנן לקל חי, ואני רואה בכך זכות עצומה לשמח לבבות ולעשות מה שאני יכול בכדי שאנשים ישמחו וירגישו טוב על הלב.

האמת, כשראיתי את החוברת הראשונה של "המאשרים" אמרתי לעצמי, גם אם יקראו לי לכינוס הבא אני לא בא, כי אני לא חושב שאני איזה 'מאן' - דאמר'. אני לא חושב שאני זה שצריך לתת מוסר או להגיד משהו בעניין. אבל כשהייתי

אצל ההורים שלי שיחיו, הם אמרו לי: "למה אתה לא מופיע בעלון 'המאשרים'?!..." באותו רגע אמרתי, אם זה חשוב להם, אז בעזרת ה' לכבודם אני אופיע בכינוס הבא... והנני!...

לגבי מה ששאלתם אם מרגישים קושי:

אני לא מרגיש שזה קשה, אבל אם צריך להצביע על קושי, האמת שעיקר הקושי זה כשאני מגיע לאולפנים. אני מרגיש שעל זה אקבל שכר... לפעמים אתה יושב ומקליט את עצמך באולפן, ואז מתקשרים אליך לעדכן שיש סקיצה מוכנה. הלב שלך יוצא לשמוע את זה, אתה רוצה לדעת אם זה יצא יפה? האם הכל דופק? הגיטרות? התופים? אבל אני אומר להם: אני אגיע בהמשך, או שישלחו את זה לשכן שלי, כי אפילו מייל אין לי ברוך ה', ולפעמים לוקח אפילו יום עד שאני מגיע לזה. אני יודע שזה אמנם הקושי שלי, אבל זה המצווה שלי! והאמת שאני לא מרגיש שאני משלם פה משהו, כי גם אם היה לי מכשיר, הרי אני מכיר הרבה כאלה שיש להם, אז נכון שהם מרוויחים את הזמן של הנסיעה לאולפן, אבל הם גם מפסידים במכשיר לכל הפחות שעתיים לפני וארבע שעות אחרי... ואת זה אני מרוויח!

לפעמים יש גם קושי מול אנשים שאני בא לשיר אצלם

לרחם עליהם.

מה שאני רוצה לחדד הוא, כי דווקא לעומת השענה שהמכשיר עוזר לכל מיני דברים, אני בא ואומר, דווקא בגלל שזה עוזר, לכן הסכנה כפולה. לכן יהיה לכם קשה לצאת משם. ולכן צריך להתאפק עוד קצת ועוד קצת ולא להיכנס למקום הזה שהוא כמעט אל-חזור, לצערנו.

אני רוצה לנצל את הבמה ולפרסם ברבים כי ברוך ה', ישנם הרבה מאד מוזיקאים, זמרים, מנגנים, מקהלות שלמות, שאין להם סמארטפון, וברוך ה' עושים עבודה טובה ומקצועית!

אמרתי פעם למישהו: אנו מתפללים כל יום ואל תביאני לידי ניסיון, וזה באמת לא קל. אז איך יתכן שיש אנשים שתוך כדי כך, מחזיקים את המכשיר הזה? הרי זה תרתי דסתרי, הם מתעקשים במו ידיהם להיכנס לניסיון. ברגע שאתה נכנס למערבולת הזו, עוקב כל הזמן אחר סרטונים של זמרים אחרים, מיד אתה חשוף לתחרות, לקנאה, ולהמון עניינים שליליים. הזמר שואל את עצמו: איפה אני בתמונה? אבל כשאין לך מכשיר, אתה לא מכיר אירועים אחרים, לא נמצא בתחרות הזאת, ואצלך הכול שליו ורגוע יותר.

מבקשים ממני מסר לציבור: אז אני רוצה לומר, אני לא האדם המתאים להעביר מסרים לציבור, אולם אני יכול לומר שאני מודה לד' שזכיתי להיות בתוך קהילה שמורה, קהילת זוועהיל המעטירה אשר משמשת כחממה איכותית. כמו כן, בבית הכנסת ריבניץ בגבעה ג' בנשיאות הרב רבי אביגדור גרוס שליט"א, יחד עם המשפחה האהובה והשמורה מכל הצדדים. ברוך ה', אני נמצא בקונכייה טובה, ועל זה אני מודה ומשבח להשי"ת, ומקווה בכל ליבי שאשתדל לעשות הכול להמשיך לעשות את רצון ד'.

להתנתק מזה. ביכולתי רק לייעץ לאותם אלו שעדיין לא בפנים: דעו לכם, אחר כך כבר יהיה מאוחר. צריך להיות חכמים מראש לא להיכנס לניסיון, להתגבר מעיקרא על הפיתוי, ובכך להישאר משוחרר.

מוטי, אתה צריך להיות משועמם! זהו זה! אם מישהו יסכים להוציא את הראש שלו מהמסך ולומר לך משהו, תגיד תודה!

לפעמים אומרים לי, בא תשכנע ציבור זה וזה שהמכשיר הוא בעיה ואסור להחזיק. ואני עונה על כך: קחו את מחזיקי המכשיר עצמם, הם ידעו הכי טוב להסביר למה אסור.

צריך פשוט להבין כי הם מסכנים. כמו שאי אפשר לומר לי, כאחד שהתרגל לרכב, 'קח אוטובוס ותיסע לסידורים או לערוך קניות', פשוט אין מצב. אני מרגיש כאילו אני לא מסוגל לעלות סתם כך על אוטובוס או ללכת רגלית, (למרות שזה הרי בוודאות לא נכון. מה הבעיה, עשרות אלפים כמוני עושים זאת יום יום ולא מרגישים שום נחיתות מכך, וכפי שגם אני חייתי כל השנים...) כך גם הם: ברגע שהתרגלו למכשיר הם הכניסו לעצמם תחושה החלטית כאילו לא יכולים לחיות בלעדיו. יש שם הרבה דברים מפתים של נוחות, שלא יתנו לך לצאת משם לעולם. לדוגמא, מי שהתרגל שם להפקיד צ'ק, הוא הקנה לעצמו תחושה כאילו לא יתכן בחיים להפקיד צ'ק בדרך המיושנת... אני מכיר כל מיני אנשים שאומרים לי: יש לי מכשיר מוגן עם חותמת כזו או חותמת אחרת, ואני רואה שגם הם כל היום על המכשיר. זה פשוט לוקח לבן אדם את כל הזמן ולא משנה באיזה סוג מכשיר מדובר.

האמת, בעבר כשהגעתי לחתונות, הרי שבשעת הסעודה הרגשתי קצת לא נעים שאף אחד לא מדבר איתי. כולם במכשירים ואני בודד, אולם עם הזמן הגעתי למסקנה: **מוטי, אתה צריך להיות משועמם! זהו זה! אם מישהו יסכים להוציא את הראש שלו מהמסך ולומר לך משהו, תגיד תודה!** אבל בגדול תיהנה לבד. עליך להבין הם באמת חברים טובים שלך! אבל מה לעשות ויש משהו שמאד מאד שולט עליהם וממכר אותם. נשאר לך רק

תרומה בשעת קושי - מביאה ברכות וישועות

150
לחודש

75
לחודש

52
לחודש

עושים עכשיו
שותפות קבועה של

לתרומות: • נדרים פון: 079-9690403 שלוחה 1 • מענה אנושי: 026524490 • העברה בנקאית: בנק: לאומי (10) סניף: 904 מס' חשבון: 10236395 ע"ש ביתר טהורה סניף: 904 מס' חשבון: 10236395 ע"ש ביתר טהורה

כששמים את נשמת החיים הנצחיים מול חתיכת פלסטיק, זה לא משחק עניין!

אני לא רגיל לשבת ולדבר ליד אנשים מכובדים. רק אספר את סיפורי על קצה המזלג:

גדלתי כל חיי בצילם של חכמים וקדושי עליון, וינקתי עד עומק נשמתו מרוחניותם ומקדושתם העילאית. אם היה משיהו מעז לומר לי שאגיע לידי שימוש במכשיר, הייתי ממש בז לו! לצערי, לפני כעשר שנים, הבית שלי התפרק בשל התמכרות מסוכנת לטכנולוגיה, ולא אפרט יותר מדי וד"ל. מאז חיי לא היו קלים. להיות בודד זה לא קל. הייתי צריך להתמודד מול תביעות שונות, ובמצב כזה, אפילו אני שגדלתי כל חיי בשיבות הקדושות ובכוללים, ועל בשרי למדתי כמה חורבנות נגרמים מהסמארפון, בכל זאת התפתיתי ודרכי הייתה מהירה לרכוש מכשיר כזה. נעשיתי מכור לזה בצורה לא פשוטה, בפרט כאשר שהיתי כל כך הרבה שעות לבדי.

בתחילת השנה האחרונה הזדמן לי להיות במנהטן. היה לי אז סמארטפון בלי סינון כלל. הגיע אלי חבר וניסה לשכנע שאקנה מכשיר חדש עם פיקוח מסוים. ואכן, רכשתי טלפון חדיש ונוצץ, וחזרתי לארץ. כשהגעתי לפה פגשתי אברך שהחל לדבר איתי על ההרס הנורא של הטלפונים. אמרתי לו: "אני נכויתי באופן אישי, אתה לא צריך לספר לי מה זה".

לאברך הזה הייתה בקשה לא פשוטה ממני, שאני אקנה מכשיר כשר לדיבור בלבד. הוא אף הבטיח לממן לי את המכשיר פלוס 1000 ש"ח מתנה. היה לי קשה לחשוב על זה. אמרתי לו: "רק עכשיו קניתי בחו"ל מכשיר חדש. עוד לא הספקתי אפילו להכיר את המכשיר, וכבר עכשיו לעזוב?..."

באותם ימים הייתי מסובך משפטית בשל עלילה. הייתה לי התרעה של העמדה לדין על ארבעה סעיפים ברף גבוה, ועמדתי בפני דיון בפרקליטות. ואז אמר לי החבר: "תשמע, אם אתה תעשה משהו נגד הטבע, גם בורא עולם יעשה איתך ניסים נגד הטבע. דע לך, אתה קונה את העולם הבא בצעד הזה שאתה עושה".

וברוך ה', השתכנעתי ממנו. אנחנו לומדים יחד בכולל חצי יום בבית הכנסת "תורת משה מציון" ברחוב החוזה מלובלין, ומיד הלכתי איתו לחנות סמוכה ורכשתי מכשיר כשר חדש. ואז הוא אומר לי: "עכשיו אתה צריך לשבור את הסמארטפון שלך". מיד עניתי לו: "לא בא בחשבון. אתה יכול לקחת את זה, אפילו למכור את זה למישהו אחר, אבל אני לא מסוגל נפשית לקחת מכשיר שקניתי רק לפני כמה ימים ולשבור אותו במו ידי. עם כל הכבוד לך, אני לא מסוגל".

החבר לא אמר נואש. באמצע הלימוד בכולל הוא בא אלי ואמר לי: "פה יהיה הנס שלך! תשבור את זה כאן בכולל ליד כולם, והקב"ה ישלם לך בכפל כפליים!" ואכן, בסיום הסדר תפסתי אומץ, דפקתי על השולחן והכרזתי: "רבותי! הגעתי למסקנה כי המכשיר הזה, גם אם הוא מושגח, רק ה"ביטול הזמן" שהוא גורם זו קטסטרופה, וזה ממלא את הראש בהמון שטויות, והורס את הכול. ולכן החלטתי לנפץ את זה".

מיד הביאו לבנה, הניחו את זה במרכז הכולל ושמו על זה את הסמארטפון. הביאו לי פטיש ואמרו לי: "עכשיו תשבור!" אני בכל זאת מהסס, אולם החבר'ה כבר מתחילים לעשות מעגל מסביב כמו בל"ג בעומר, ואני מבין שאין ברירה, הגעת לבאר ולא תשתה הימנה?!... היד שלי רועדת, ואז אני תופס את הפטיש, ונותן דפיקה על המכשיר. וכך,

מונלוג אישי ומרגש!

הרב יהודה
חדיף הי"ו

מכשירים פסולים והכל מתוך שמחה ואושר.

בגמרא (ברכות) מובא משא ומתן שלם, מה יעשה אדם אם היצר הרע לא מניח לו. יש כל מיני שלבים: "יקרא קריאת שמע", "יזכיר לו יום המיתה", "ילך וילבש שחורים". אני רוצה לומר, היום היצר הרע כבר לא נותן זמן למשא ומתן. בלחיצת כפתור הוא מוריד את האדם לשאול משה ואין כבר אל מי לדבר.

חשוב לי לנצל את המקום והבמה להתחרט ולהתוודות על העבר, ואני מקווה שזה יהיה הכפרה שלי. אני מוכן להתבייש בעולם הזה, במקום בעולם הבא.

היום ברוך ה' אני בלי מכשיר, ואין לי אפילו מייל. ממש קשה לתקשר איתי. ואכן, כשאני צריך לשלוח משהו, אני צריך לחפש כל מיני דרכים איך לעשות זאת. אבל אני יודע וזוכר כי בסוף זה הנשמה שלי. אם אתה לוקח את הנשמה מול הפלסטיק הזה, זה בכלל לא מתחיל לשחק. והדבר הזה הוא בנפשנו!

יש הרבה אנשים שאומרים: "לי זה לא יקרה", "אני חסון", "אני חזק". ואני אומר להם: "אף אחד אינו יכול לומר על עצמו דבר כזה". ולא אני אומר את זה, גדולי ישראל הם שאומרים את זה.

אגב, אחרי ששברתי את המכשיר, באו אלי אברכים בכולל לבקש ברכות. אמרתי להם: "מה? השתגעו?! אני לא רב ולא אדמו"ר". ואז הם אמרו לי שמרן הגר"ח קנייבסקי ז"ע אמר, שמי שעבר מטלפון טרף לטלפון כשר, צריך לבקש ממנו ברכה. אז אמרתי להם, שאני מברך אותם שבזכות מה שר' חיים אמר, שד' יתן לכל אחד מה שהוא צריך!

אני עומד כאן וזועק מתוך המקום שלי! מתוך הטרגדיה שלי! שאף אחד לא יתנסה בזה! אם אדם לא יעצור את עצמו, מהר מאוד הוא ייפול. אל תתפתו לקנות, לא "מושגח", ולא "מפוקח", לא "טבול יום" ולא "טבול לילה", רק טלפון כשר בלי שום דבר נוסף.

כל מה שסיפרתי אלו דברים שבדידי הוה עובדא, לא כלי ראשון ולא כלי שני, לא 'טופח על מנת להטפח' ולא כלום. פשוט דברים שקרו אצלי עלי ועל בשרי, ואני באמצע לעבוד קשה להחזיר את הגלגל אחורה ולתקן את הדברים. ואם אפילו אדם אחד יתחזק מן הדברים והיה זה שכרי, כי רק כך נוכל בעזרת ה' להתקדם לעולם נקי וטהור יותר.

בכל סיבוב נוסף של החברים במעגל אני נותן דפיקה נוספת. נכנסתי לתחושת דביקות והתעלות, עוד דפיקה ועוד אחת והמכשיר נופץ לרסיסי רסיסים!!!

כבר אז במעמד, ניגש אלי יהודי שעמד מן הצד והסתכל, ואמר לי: "ראיתי את מה שעשית. אני מקבל על עצמי להתקדם לפחות בסינון חזק יותר. אני לא יכול לראות אדם שנלחם כל כך קשה ומצליח ושובר את המכשיר, ולהישאר מן הצד כאילו לא קרה כלום". סיפור זה כבר נתן לי עידוד ראשוני.

עוברים כמה ימים, ולנגד עיני אני מגלה בתיבת הדואר מכתב מהפרקליטות. הידיים שלי רועדות מפחד. אמרתי: "ריבוננו של עולם, אני לא יודע ממה להתחיל ומהיכן לסיים. אין לי ראש לפתוח את המכתב המבעית הזה". ואז אני פותח את המכתב, ודמעות זולגות מעיניי. קורא ולא מאמין. במכתב כתוב כי לאור התחשבות במצבי וכו' וכו', הם הגיעו למסקנה כי אין עילה מספקת להעמיד אותי לדין. זה היה נגד כל הגיון, נגד כל תחזית, נגד כל הסיכויים. ממתי הרשעים אלה מתחשבים באנשים?! וכך התיק נסגר!

וכאן הסיפור רק מתחיל. כמה ימים לאחר מכן, עליתי אל ביתו של מו"ר ראש ישיבת פורת יוסף הגאון הגדול רבי משה צדקה שליט"א, אשר זכיתי להסתופף בישיבה שלו. הרב הרי מהלוחמים הגדולים נגד המכשירים הטמאים. באתי וסיפרתי לרב ששברתי את הסמארטפון שלי.

ואז פנה אלי הרב צדקה בהתרגשות ואמר לי: "דע לך, שאין מצווה יותר גדולה מזו", וכך חזר כמה פעמים על המשפט הזה. ואז הוסיף לומר דברים מדהימים: "דע לך, כשם ששברת את המכשיר, הקב"ה ישבור מעליך את כל הדינים וכל הצרות, והכל יסתדר לך על הצד היותר טוב".

ואז הוסיף משפט מבהיל: "בזכות זה שאתה שברת את המכשיר, ועשית הריקוד הסוער והמרגש! דברים נגד הטבע, אז הקב"ה יזמן לך זיווג, אשר לא רק לה יהיה רק טלפון כשר, ולא רק לילדים שלה, אלא לכל המשפחה שלה יהיה רק טלפון כשר".

את חשאי אני מזכיר, חשבתי אז לעצמי, אולי הרב קצת הגזים, כאשר מי שמבין בתהליכים האלו יודע שלהגיע למצב כזה זה בלתי הגיוני. זה לפחות כמו לחצות את הים הגדול...

אבל אז קרה הפלא המדהים:

לא עוברים שלושה שבועות, וברוך ה', התארסתי בשעה טובה ומוצלחת, כאשר המשודכת עם טלפון כשר, וגם כל בני משפחתה מסביב רק עם טלפון כשר. ואז התברר לי, כי אם חלילה היה לי טלפון לא כשר, אזי גם אילו הייתי התלמיד חכם של הדור, לא היה סיכוי לשידוך הזה! וב"ה אני זוכה לחיים מאושרים לנהל כיום בית יהודי על פי התורה ללא שום

הריקוד הסוער והמרגש
שכרך בתום המונולוג המרגש!

הציבור החרדי עומד עם הגב לטכנולוגיה!

אתם שואלים כאן: בכל אופן, איפה המכשיר הזה היה יכול להגיע לידי שימוש בעסק? ואני אסביר: כאשר מוציאים משחק הדרך ארוכה: תחילה אני חושב על כל מיני שאלות ונושאים, אחר כך עושים הדפסה פשוטה של המשחק. אגב, עשיתי אותה אצל הרב א. ברלינסקי, אברך בעל בית דפוס מעולה בביתר עילית (ראו ראיון בחוברת זו). בשלב הבא אני מוחרר את המשחק למספר מכרים ומשפחות, ומחכה לקבל מהם משוב, בעיקר שלילי... בכדי להבין איזו שאלה מיותרת, ואיזו שאלה לא מכובדת, וכו'. כיום המציאות היא, שלומר לאנשים: "קח דף ועט ותחיל לכתוב עשרים סעיפים של ביקורת: במה המשחק טוב ובמה לא וצריך לשפר", זה מאוד קשה. יש אנשים שעבורם זה כמו שיאמרו להם: "תסע לירושלים ותביא לי משהו..." אם יש מכשיר צמוד, הרבה יותר קל להם תוך כדי משחק לכתוב כל הערה, ולשלוח מיד את המשוב. אולם ברוך ה', עברנו גם את זה והסתדרנו מצוין בלי המכשיר.

אחרי שלב המשובים ושיפור המשחק, מגיע שלב הגרפיקה. אני אדם שאוהב להיות מעורב בהפקות שלי עד הפרטים הקטנים. בכל פרט אני בודק, חושב ומחווה דעה. וכך הלכתי לגרפיקאי (שגם לו אין סמארטפון!) ובחרנו הכול. לאחר מכן הוא מתחיל לערוך את המשחק ובכל שלב הוא שולח אלי את העבודה. ואז אני קם ונוסע לחנות המחשבים "ביזנס סנטר" לבדוק מה הגיע. שולח לו הערות ובקשות בחזרה וכך כל שלב מתנהל לאט אבל בטוח וכשר.

בנוסף לגרפיקה יש גם את העיסוק מול בתי הדפוס: החל מקבלת הצעות מחיר ודוגמאות, ועד להדפסת הסופיות שאני עושה בדרך כלל בסין. ברוך ה', יש לי איש

אמנם היום אני כבר לא מתגורר בביתר אבל הלב שלי עדיין כאן. אני קודם כל אברך כולל, ובכובע השני שלי אני מפתח "משחקי חברה". ההתחלה של העסק הייתה עם משחק שיוצר שיחה ומחבר בין ההורים לילדים ומחזק את הקשר בתוך המשפחה: "הורים וילדים פותחים קלפים קוראים לו. פיתחתי את המשחק הזה לאחר ששמתי לב לכל מיני משחקים מהווים החילוני שנכנסו לציבור שלנו בדלתות האחוריות. הצטרפתי לראות בחנויות חרדיות משחקים שמגיעים ממקומות זרים מאד לרוחנו, וחבל. יש לנו הרבה מה לתרום, אנחנו לא במצב שצריכים לרעות במקומות זרים.

כך התחלתי עם כמה משחקים ניסיוניים, ואמרתי לעצמי: אני קופץ למים. המשחק הראשון שפיתחתי הוא משחק של מאתיים שאלות, מאה להורים ומאה לילדים. התחלתי לשווק את המשחק בסביבה המוכרת שלנו, וכיום אני חושב שהוא כבר נמצא ביותר ממאתיים חנויות ומכרנו כבר מעל חמש מאות אלף יחידות, וכל זאת בלי להיעזר בטכנולוגיה פסולה.

ברוך ה', הכול קרה והתגלגל מהר מאוד. באחד הימים חבר שאל אותי: "איך עשית את זה?" אני מכיר הרבה אנשים שמנסים לפתח דברים ולא מצליחים". סיפרתי לו את השתלשלות העניינים, והוא הוסיף: "בעצם, פגשת הרבה אנשים טובים וכל אחד

קידם אותך עוד קצת עד שהגעת למקום טוב". עניתי לו: "האמת היא, שאכן, בדיוק כך"! הכול בסייעתא דשמיא. היום יש לי מפיץ חסיד גור, שיש לו רק פלאפון כשר. אולם בכל הארץ מכירים אותו, וכך ד' עזר לי דרך הרבה אנשים טובים שמנותקים מהטכנולוגיה.

העסקה הזאת נמצאת כעת בהשהיה, כי אני לא מתכוון להשתמש בוואטסאפ לצורך כך, ולא לצורך אף עסקה אחרת. אם זה שלי - זה עוד יבוא אלי בדרך כשרה, להקב"ה דרכים משלו.

הייתי פעם בהרצאה ואחד המשתתפים שאל את המרצה: "תגיד, האם הציבור החרדי בעד טכנולוגיה או נגדה? מה הסיפור כאן? הרי לא ראיתי אישה חרדית מכבסת ביד את הכביסה, וגם מכונת הכביסה היא טכנולוגיה". והמרצה השיב לו מענה אמיתי ומהדהד: "הציבור החרדי הוא עם הגב לטכנולוגיה".

בניגוד לציבור החילוני שהוא סופג את הטכנולוגיה אל הפנים, כל פיתוח שמגיע הוא לוקח ואוכל, לא משנה מה, הרי שהציבור החרדי עומד עם הגב לטכנולוגיה. כשהטכנולוגיה עוברת אותו, הוא מסתכל קדימה לראות מי נפל ומה נפל, ובוחר בשיקול דעת מה לקחת ומה לא. היום יש חרדי מחשבים ושם תעשה את מה שאתה צריך לעשות. הציבור החרדי ממוקד: מה שצריך לעשות עושים, ומה שלא לא.

ישבתי לאחרונה בניחוח אבלים אצל משפחה חילונית. שאלתי אותם: "איך זה נשמע לכם שאני מנהל עסק, ופעם ביומיים ולפעמים פעם ביום אני הולך למקום שיש לי שם מחשב, וכתוב לי למעלה את מספר הדקות שאני על המחשב, כך שאני רואה כל רגע כמה זמן יורד לי וכמה זה עולה לי. שם אני בודק בכמה דקות מה שלחו לי, עונה, מגיב ומתקדם הלאה. איך זה נשמע לכם?" הם הסתכלו עלי כאילו הגעתי מהחלל והיו מופתעים מאד מהרעיון. אני אומר את הדברים רק כדי שנבין באיזה עולם מושגים שונה אנו חיים ברוך ה', וזר לא יבין זאת כמו שהם לא מבינים את העונג שיש לנו בכך שאיננו יכולים לנסוע בשבת קודש...

מעלה נוספת שהרווחתי מחדרי המחשב היא, כשאני צריך לכתוב טקסטים ארוכים, אני כותב אותם בבית ביישוב הדעת ואחר כך פשוט "מדביק" אותם במקום המתאים. אני חושב שיש יתרון גדול לכתיבת דברים חשובים וארוכים בוורד פשוט, ולא בשדה הסופי ששם הם צריכים לעלות. וכמובן, קורה לא אחת, שבין הזמן שאני כותב את הדברים לבין הזמן שבו אני מעלה אותם בפועל, אני מבין טוב יותר את העניין, ואני מספיק ללשט שוב את הדברים ורק אז לשלוח. המתינות בתחום זה היא טובה מאד, בפרט שהודעה שנשלחה אין להשיב.

אני רוצה לסיים בתובנה חשובה שגיליתי במהלך העיסוק שלי: בסופו של יום, אם אתה אדם רציני ויש לך מה למכור, ואתה מתעסק בתחום שמעניין את הלקוח, המייל יספיק לך לחלוטין. אתה שולח לאנשים מייל והכול בסדר, לא קורה שום דבר. זה הסיפור שלי בכמה מילים.

קשר בארץ, שעומד בקשר עם הדפוס שם בסין. הוא המתווך שלי מולם, וכל הקשר שלי מולו מתנהל באמצעות הטלפון או במיילים שבחדרי המחשב.

במקביל, אשתי עובדת במחשבים. כל הזמן רצו לדחוף לה נט שטיק לבית. אמרו לה בעבודה: "מה יהיה אם תפרוץ מלחמה, או שירד שלג, ולא תוכלי לבוא לעבודה?!" אך אנו סרבנו ונלחמנו בכך בכל הכוח.

אני רוצה לומר בדרך אגב: אמנם המערכה שלנו להתנזר מפגעי הטכנולוגיה היא קשה, מורכבת ועולמית, אבל יש כל כך הרבה רבדים לנושא, וניתן עוד להשפיע ולחזק. אסור להזניח שום תחום. אני חושב שהרעיון הזה לכנס אנשי מקצוע מכל התחומים שאומרים: "הנה, אנחנו מסתדרים ומאושרים וגאים בכך", זה מיזם חשוב מאד, ואני שמח להיות חלק ממנו.

ואכן, המפגש הישיר הזה עם בעלי עסקים המתמודדים בשטח, יש לו עוצמה מיוחדת. זאת משום שפעמים רבות אנשים שזועקים נגד הטכנולוגיה, לא מבינים מספיק את הקושי ואת ההתמודדות כמו אנשי עסקים שחיים זאת ביומיום, ולמרות הכול מצליחים ושמחים לעצור את הסחף ולומר לא למכשירים. רק אספר דוגמה לסבר את האוזן: בא אלי מישוה שלוחם רבות נגד האינטרנט, ובאמת זו זכות גדולה. יום אחד אמרתי לו: "יש לי שאלה בשבילך, פנו אלי מגוף ממשלתי גדול ורצו לרכוש כשישים אלף יחידות של המשחקים שפיתחתי. הבעיה היא, שההתקשרות איתם לגבי ההזמנה היא רק בוואטסאפ. מה אתה אומר שעלי לעשות?" הוא לא ידע מה לענות. הוא רק אמר: "זו שאלה לאדם גדול..."

אגלה לכם מה עשיתי לבסוף? למעשה, עוד אין סוף. העסקה הזאת נמצאת כעת בהשהיה, כי אני לא מתכוון להשתמש בוואטסאפ לצורך כך, ולא לצורך אף עסקה אחרת. אם זה שלי - זה עוד יבוא אלי בדרך כשרה, להקב"ה דרכים משלו.

ואחרי כל ההקדמה הזאת, אני רוצה להסביר למה באמת אני לא מחזיק את המכשיר הזה: ההסבר הוא פשוט, כי זה לא רצון ה'! אני ארגיש רע להתפלל לסייעתא דשמיא, כשאני יודע בבירור שאני עובר על רצונו של הקב"ה. אני רוצה את הקב"ה שותף פעיל בעסק שלי!

באותו ערב פשוט סגרתי את החנות על מסגר ובריח!

כך רואים בחוש שמשחק השוק עובד אותו דבר: אני בלי מכשיר והוא עם, ואנו רואים בבירור שהמכשיר הזה לא מביא שקל נוסף לפרנסה.

בעזי"ת, אני מנהל את חנות "עולם המזרונים" כאן בעיר, ומשתדל לעשות זאת בצורה איכותית ביותר עד כמה שניתן.

אשתף אתכם בניסיון עצום שהיה לי היום: היה זה ניסיון מהסוג הזה שלפעמים גורם לך לחשוב שאולי ניכנע ונתייאש, חס וחלילה. הייתה לקוחה מאמריקה שרצתה לקנות רהיטים. הבת שלה הגיעה להזמין והאמא רצתה שאשלח תמונות אליה לחו"ל. אמרתי לה: "אני לא יודע מה להגיד לך, לפעמים אני נעזר בשכן שלי, אבל אני עצמי אפילו לא יודע איך לשלוח במייל. אני רק מצלם והוא עושה את שאר העבודה". והאמת, שאמרתי את זה בכל כך חוסר חשק, עד שבסיום השיחה עם האמא אמרתי לבת שתגיד לאמא שלה, שכשתבוא כאן לארץ תבדוק בחנות אם מתאים לה, ואם מתאים לה אז בסדר ואם לא אז לא. וברוך ה', שמחתי על שעמדתי בניסיון ולא נגררתי לכל השליחות האלו.

ברצוני לשתף אתכם במשהו שהתפעלתי ממנו:

יש יהודי יקר מעירנו ביתר, שיש לו כמה צימרים במירון. אין לו סמארטפון. הוא מסתובב עם פנקס פשוט ורושם. וזה לא פשוט, הוא מנהל מערכת הזמנות כל הזמן, אנשים רוצים לקבל תמונות איך נראה החדר, הסביבה וכדו' וצריך יומן רישום וכו', וזה יכול לכאורה להוות 'תירוץ טוב' למה לרכוש מכשיר, אבל ברוך ה', הוא לא נכנע.

והנה היהודי הזה הגיע לאחרונה אלי לחנות לסגור על עסקת רהיטים. ואז הוא שואל אותי: "איך נסתדר עם התשלום? אין לי כעת מספיק כסף". אמרתי לו: "תשמע, תן לי כמה שתוכל על החשבון". והוא שואל אותי: "מה עם יתר התשלום?" כשהוא לא מבין איך אני נותן לו כזה צ'ק פתוח... עניתי לו: "תשמע, אם ד' סומך עליך, אני ודאי סומך עליך".

אני יכול לומר בצורה ברורה: סמארטפון בוודאי לא מועיל לניהול העסק. ויש לי ראיה מאוד ברורה, כי כשאני רואה שבדיוק עם אותם קשיים שאני מתמודד, מתמודדים גם אחרים שיש להם סמארטפון, אז מוכח שזה אותו דבר.

המכשיר אינו קוסם, ולמרות כל מיני דברים שנראים על הדרך קל יותר, הרי בשורה התחתונה, הקשיים נשארים זהים, פחות או יותר.

יש שאומרים לי לפעמים: אתה יכול להזמין בוואטסאפ, שם יותר זמינים וכו'. אולי זה נכון, אבל בסך הכל לגבי התוצאות, אני עושה חשבון פשוט של אחד ועוד אחד שווה שניים, ואני מגיע לתוצאה: אנחנו כאן בביתר קרוב לשבע עשרה שנה ברוך ה', ומאז נפתחו כבר עוד שש שבע חנויות מתחרות. החודש היחידי שהייתה ירידה במספרי המכירות אצלנו, זה בחודש הרביעי של 0202 בשיא גל הקורונה. היה זה החודש שסגרנו את החנות. אגב באותו חודש אמר לי המעסיק: "מה הבעיה, תעבוד מהבית עם מכשיר חכם". אמרתי לו: "תקשיב, עד עכשיו לא עבדתי עם טלפון, גם היום אני לא אעבוד עם טלפון. ואם לא מתאים לכבודו אני יכול לעזוב, אין לי בעיה!"

אתן דוגמא נוספת: יש לי חבר שמנהל עסק דומה בירושלים, ויש לו סמארטפון. בנינו איזה גרף של השוואות בינינו במשך השנים, והנתונים נשארים תמיד באותו יחס, כשהוא עולה בגרף גם אני עולה. כשאצלו יורד גם בגרף שלי נרשמת ירידה. אמנם נתוני הפתיחה שונים בשל ההיקף השונה של כל אחד מאיתנו, אבל התנודות נותרות תמיד באותו יחס של אחוזים.

ואני נזכר בעוד אנקדושה שאני חייב לספר:

אתמול בלילה שלוש בנות שלי יצאו לנופש עם הסמינר. כמובן שהסמינר קובע כללים מסוימים כנהוג, ואחד מהם הוא שאם מביאים מצלמה למחנה, הרי שצריך להביא עם זה רק כרטיס זיכרון ריק ללא תמונות מהבית.

והנה אתמול באחת וחצי בלילה, הן נזכרו שאין להן כרטיסי זיכרון ריקים, מה עושים?! אמרתי, זה עניין חינוכי ראשון במעלה לשמור על התקנות. מצד שני, בלי מצלמה גם אי אפשר... חייבים להשיג את זה. יצאתי לרחוב, לא זכרתי מה פתוח בשעה זו, והנה אני מבחין במישהו הולך ברחוב עם שקית של מכולת "חיימקה". נזכרתי שהוא פתוח ואולי יש לו כרטיסים. נסעתי לחנות, ואכן נשאר לו שני כרטיסים אחרונים. לי זה היה נראה שיש 2 כרטיסים בכל אריזה וחשבתי שיש כאן 4. הייתי מרוצה וחזרתי הביתה. אולם שם גיליתי שיש רק שני כרטיסים, נו! מה יהיה עם הבת השלישית?... יצאתי שוב לדרך, הגעתי לחנות, ואמרתי שאני צריך עוד כרטיס אחד. הוא חיפש כחמש דקות ואמר לי: "מצטער, אין. אלו היו אחרונים". אמרתי לו: "תן לי לחפש", ותוך דקה מצאתי כרטיס חדש ממש מאחוריו. הכרטיס הזה עוד היה עם יותר ג'יגה והוא נתן לי אותו במחיר של הרגיל. ראיתי שכשעומדים על הכללים של שמירה, יש סייעתא דשמיא, וזה גם מהווה דוגמא חינוכית לילדים.

אני רוצה להוסיף עוד נקודה: לפעמים אדם רוצה לדעת היכן הוא עומד, ומה המצב הרוחני שלו. תמיד יש כלל של: "זה לעומת זה עשה אלוקים". אני חושב שאם כל גדולי הרבנים פסקו והגדירו שמי שיש לו את המכשיר, הרי זה יכול להוריד אותו

לשאול תחתית, אם כך מדה טובה מרובה. וככל שאדם מתרחק מהמכשירים הללו, כך הוא נוסק כלפי מעלה והרוחניות שלו היא הרבה יותר מעולה ויותר איכותית. ככל שיש ניסיון להחזיק מכשיר ולא מחזיקים, כך האדם מתעלה עוד ועוד.

ולכן אם אני רוצה לדעת איפה אני נמצא, אז כשאני מסתכל כמה למטה עלולים ליפול חלילה, אני יודע כמה אני למעלה.

צריך לדעת שאמנם יש ירידת הדורות באופן כללי, אבל לגבי כוח האמונה הוא קיים באותה עוצמה. מה שהיה נכון בזמן הבעש"ט הקדוש, יכול להיות נכון גם היום. מספרים על אחד מהאדמו"רי"ם שהכניס במוצאי שבת את היד לכיס ומצא שם מטבע מכוח האמונה. ואני מכיר פה יהודי יקר, שבבוקר לא ידע מאיפה הוא ישיג 20,000 דולר, אבל בכוח האמונה שלו השיג את זה! כך שאנחנו צריכים להכיר בכוח שלנו. אותה תורה, אותה דרך אמונה ממשיכה מדור לדור, וכל אחד יכול להיות חלק ממנה.

צריך לזכור שבדברים כאלה לא לוקחים שום סיכון. אני יכול לספר שהייתה פעם אצלנו בחנות, שהגיעו לתקן את המחשבים. בצהריים גיליתי לתדהמתי שבעקבות התיקון נפלה החסימה של האינטרנט. אני אומר לכם שבאותו ערב, בלי שום התחכמות, פשוט סגרתי את החנות על מסגר וברית. לא עושים פשרות והתחכמויות בנושא כה קריטי.

יעזור ד' שכולנו נחזיק מעמד, ולא נותר לי אלא להפטיר שאשרינו שאנו מאושרים.

וככל שאדם מתרחק מהמכשירים הללו, כך הוא נוסק כלפי מעלה והרוחניות שלו היא הרבה יותר מעולה ויותר איכותית.

אבא שבשמים לא יישאר חייב למי שמציל את בניו!

150
לחודש

75
לחודש

52
לחודש

עושים עכשיו שותפות קבועה של

לתרומות: • נדרים פון: 079-9690403 שלוחה 1 • מענה אנושי: 026524490 • העברה בנקאית: בנק: לאומי (10) סניף: 904 מס' חשבון: 10236395 ע"ש ביתר טהורה סניף: 904 מס' חשבון: 10236395 ע"ש ביתר טהורה

הרב ישראל האלצמן הי"ד

שירותי קייטרינג

זה לא נקרא בעיה כשהאלטרנטיבה לא רלוונטית מבחינתך

אני עוסק בנתינת 'שירותי קייטרינג' לאירועים ושמחות. ולגבי הלקוחות, אמנם יש כאלה שמבקשים שאשלח להם

תפריט באופן מיידי, אבל אני אומר להם, כי כשאגיע למחשב אשלח להם, וזה נס! אם היה לי מכשיר הייתי צריך להיות בעבודה מסביב לשעון. כל אימת והייתי נזכר גם באמצע הלילה שלא סידרתי משהו, הייתי צריך להיכנס מיד לפעולה, והייתי קם ושולח הודעות ולא גומר. כיום העסק מסודר ומוגדר, אני יודע כי כאשר אני במשרד אני עובד, וכשאני לא במשרד אני לא עובד.

אבל זה לא נקרא 'בעיה', כשהאלטרנטיבה לא רלוונטית בשבילך! הרי בסופו של דבר, כל מה שאנחנו עובדים זה כדי לגדל את הילדים שלנו לתורה ויראת שמים ולזכות לאידישע נחת, אז ברור שהמכשיר הזה לא יכול לבוא בחשבון

בתחום הזה יש אנשים שחושבים שהם צריכים מכשיר בשביל לשלוח תפריטים לאנשים או כל מיני תמונות, וגם לשלוח ולקבל הזמנות מספקים שונים.

בעל ה"באר מים חיים" כותב כי: "גם אם האדם היה בורח מפרנסתו כמו הרוח מן המוות, הרי זו רודפת אחריו ומשיגתו ביותר". אני אומר שאם מאמינים בכך, יש סייעתא דשמיא, ולא רודפים כל היום אחרי דברים מפוקפקים בכדי לקדם את העסק, כי זה ממילא ללא תועלת, אז אין טעם.

חשוב להדגיש שלא תמיד זה קל. יש פעמים שאתה צריך להתקשר לנהג או לספק מסוים, אתה צריך אותו דחוף, ומתקשר אליו אלף פעם והוא לא עונה, כי הוא מתקשר כמעט רק בוואטסאפ. אז נכון שפעמים ישנה בעיה, אבל זה לא נקרא 'בעיה', כשהאלטרנטיבה לא רלוונטית בשבילך! הרי בסופו של דבר, כל מה שאנחנו עובדים זה כדי לגדל את הילדים שלנו לתורה ויראת שמים ולזכות לאידישע נחת, אז ברור שהמכשיר הזה לא יכול לבוא בחשבון.

ר' ישעיל'ס קאך

לגבי הספקים, אני רואה שלפעמים דווקא מול הספקים שיש להם וואטסאפ, קשה לי יותר להיות רגוע גם אחרי ששלחתי להם משהו וכביכול סגרתי איתם. הם עסוקים בוואטסאפ ולא תמיד שמים לב לכל מייל שאתה שולח להם. ובסופו של יום, דווקא המכשיר הזה יותר מעררב אותם והם פחות מסודרים ופחות ממוקדים ממני.

לגבי עצם הסכנות בסמארטפון, נראה לי שאין אדם בעולם שיש לו מכשיר כזה וצריך להסביר לו עד כמה זה לא טוב, ודי בזה בכדי להבין את העניין.

ישנו ספק שהוא נהנה לעבוד איתי, דווקא בגלל שאני שולח לו את החשבוניות במייל. הוא טוען ששם זה הרבה יותר מסודר, כי אלה ששולחים לו בוואטסאפ הוא צריך לגלגל ולדפדף עד שמוצא כל דבר.

זכויות השותפים גדלות ללא הפסקה

150
לחודש

75
לחודש

52
לחודש

עושים עכשין שותפות קבועה של

לתרומות: • נדרים פון: 079-9690403 שלוחה 1 • מענה אנושי: 026524490 • העברה בנקאית: בנק: לאומי (10) סניף: 904 מס' חשבון: 10236395 ע"ש ביתר טהורה סניף: 904 מס' חשבון: 10236395 ע"ש ביתר טהורה

כשאני הוא זה שמעדכן את החברה...

מזמן לרווחה, אולם החברה עדיין לא עדכנה על כך, וכל הנהגים ממשיכים לעשות סיבובים ארוכים. דווקא אני, שלא הצלחתי להתעדכן על כך, נוסע ישר בדרך הסלולה, ואני אף זה שמעדכן הרבה פעמים את החברה כי הכביש כבר נפתח. לפעמים הם גם מזהים אוטומטית דרך המערכת הלוויינית שהדרך נפתחה, על ידי שרואים אותי נוסע בכביש...

קורה הרבה שאני נוסע במסגרת איסוף נוסעים בירושלים, ורק אני עובר בתחנה ואוסף עשרות נוסעים שמחכים הרבה זמן והאוטובוס בושש לבוא, כי אצל שאר הנהגים עדיין מעודכן שהכביש סגור. כך קורה שאני גם עושה חסד וגם נותן שירות לציבור הנוסעים בצורה טובה, יותר מכל הנהגים ה"מעודכנים"...

שואלים אם היה שלב שחישבתי להישר. האמת אומר, כי היה שלב שחששתי שאני מכביד יותר מידי ואינני נותן את השירות הכי טוב בגלל זה. אבל החלטתי בצורה נחושה כי אני רוצה להישאר שייך לציבור השמור, לציבור האיכותי, וכשהציבור הזה בהחלט גדול ומאוגד, הרי זה מחזק ונותן הרבה כוח לציבור הנהגים השמורים לעמוד חזקים הלאה. כמובן, בנוסף לכך שעצם הסיכון שבמכשיר מספיק להרתיע מלעשות את הצעד המסוכן הזה.

ואני חוזר ומסיים במסר הזה לציבור:

חשוב להגביר כמה שיותר את המודעות בנושא. זה נותן לנו הרבה כוח גם מול החברה שלא נרגיש בודדים במערכה. כיום המצב שהוא שהעובדים מעריכים, ואפילו מקדימים אותי בתור, בכדי לקבל מייד את סדרי העבודה של המשמרת הבאה.

המצב כפי שהוא היום אצלנו בחברת קווים הוא לא מובן מאליו. זה לא קורה בכל החברות, וכולנו חייבים את כוח הרבים בכדי שהדבר ימשיך להישמר לתמיד, לטובת כולנו.

אני זוכה לשרת נאמנה זה כמה שנים את תושבי העיר בתור נהג אוטובוס בחברת קווים עילית, ואפשר לומר, ברוך ד' עיר לתפארת!

לגבי השאלה אם צריך מכשיר סמארטפון בעבודה כנהג אוטובוס:

”המצב כפי שהוא היום אצלנו בחברת קווים הוא לא מובן מאליו. זה לא קורה בכל החברות, וכולנו חייבים את כוח הרבים בכדי שהדבר ימשיך להישמר לתמיד, לטובת כולנו.”

התשובה היא שמבחינה עובדתית, בשטח ישנם כמה דברים שכיום לגביהם החברה מתקשרת עם הנהגים דרך המכשיר הזה. זה נכון לגבי שליחת סידורי העבודה היומיומיים לכל נהג, וזה נכון גם לגבי הודעות טכניות ושינוי מסלול תוך כדי נסיעה בשל כל מיני חסימות כבישים וכדו'.

חשוב לי לציין, כיום המצב הוא שבחברה מכבדים ביותר את העובדה שבחרתי לא להשתמש במכשיר פסול. נכון שאני מבחינתי צריך ללכת פיזית למשרד כל יום בכדי לקבל את הסדרי הנסיעה, אבל מבחינת אנשי החברה מתייחסים אלי בכבוד במקום, וזה לא רק אני, ברוך ה', ישנם עוד נהגים יראים ושלמים שנוהגים כך.

וכאן צריך לתת את הדגש, כי כל זה נובע רק בגלל שהם מבינים כי זה הנוהל בציבור שלנו. אם חלילה המצב יהיה שונה, אם ירגישו שהותרה הרצועה, הרי שהדבר ישליך באופן מידי על התחשבות החברה בדרישות שלנו. לכן חשוב לי לומר לכלל הציבור, דעו! כל התחזקות שלכם בעניין, היא זאת שמחזקת אותנו - הנהגים - וגורמת לחברה להבין כי זו הנורמה המקובלת אצלנו ולהתחשב בנו.

נעבור לחלק של העדכונים תוך כדי נסיעה: מכיוון וב"ה אין לי סמארטפון, הרי שאני מקבל את זה בהודעות קוליות, כאשר לפעמים עלי לעצור בצד הדרך בכדי להתעדכן, ולפעמים לא כל כך מצליח להתעדכן בכל דבר.

ולגבי השירות, אדרבה, פעמים רבות זה רק מסייע. ואתן דוגמא קלאסית, יש הרבה פעמים שהכביש נפתח כבר

כסובבתי את הראש למשך שמונה שעות...

ששבר משהו לבעל העגלה השני, מה שנקרא בעגה של ימינו "מקווה נייעס", כיום המושגים שונים, וכל העולם נמצא בתוך הפה שלנו. אולם כאשר מדובר על המכשירים הטמאים, הרי בלחיצת כפתור מגיעים לכל הלשון הרע הכי ירוד ואכזרי שיש בעולם.

התבוססות בפוליטיקה: הרי כל מהותה היא רוע ולכלוך. בכל העולם יש ימין ושמאל וכל אחד מחפש את הראש של השני, כי בלי זה מה נשאר להם למכור?! אז מילא הפוליטיקאים עצמם... אבל היום נהיה מצב בו בגלל המכשירים, כל פיסת נייעס ופוליטיקה קטנונית נמצאת אצל כולם. דשים בזה ויוצרים מחלוקות ללא סוף, כאשר אפילו העיתונים הכי טובים שגם הם כיום אין רוח חכמים נוחה כל כך מהם, כבר נחשבים לנייר שראוי רק "לצור" על פי צלוחית, לעומת הררי הפוליטיקה העדכניים הקולניים ומלאי הדם שיש במכשירים.

היסח הדעת: הרי כל יהודי חייב לחיות עם הריבונו של עולם כל הזמן. יש לנו שש מצוות תמידיות, שהן: א. אמונה בד' ב. לא להאמין לזולת ג. יחוד ד' ד. אהבת ד'. ה. יראת ד'. ו. לא לתור אחר עיניים והלב, ולפי הגמרא בברכות הכוונה גם למינות ואפיקורסות.

ומי שיש לו את המכשיר, וכי שייך לא להסיח דעת?!... הרי אין לו רגע פנוי להתבונן בתכליתו! והוא מסיח דעת רח"ל מהעיקר באופן תמידי.

אלא מה?! יש ניסיון, ניסיון קשה. לפעמים החבל מתהדק מסביב לצוואר. לפעמים יש כאלו שמנסים ליצור הרגשה שמי שאין לו, הוא מנותק. הוא אנאלפביתי. אינו מן היישוב. אבל אנחנו צריכים לדעת כי כל זה אינו מצדיק את מכירת עצמנו לשטן.

אני לא אוהב לדבר על עצמי, אבל ביקשו ממני ב'אשרינו', כשלבדבריהם יהיה בזה תועלת, אז כבר סיפרתי בקצרה

במסגרת תפקידי בהנהלת תלמודי תורה רבים וישיבות בארץ ובחו"ל, אני נוסע תכופות מהכא להתם, חוצה יבשות באופן תדיר ומבקר במקומות רבים.

לכאורה ברור שהמכשיר היה יכול להקל עלי בהרבה דברים. את הקושי העיקרי חוויתי בזמן הקורונה, כאשר בכדי לטוס ממדינה למדינה היה צריך להגיע עם מסמכים ואישורים, וכמה פעמים נתקעתי בלי מסמכים. אבל על שימוש בסמארטפון לא היה מה לדבר.

ואני רוצה להתייחס לנושא קצת בהרחבה, ובהמשך אגיע גם לכמה סיפורים שהתוודעתי אליהם מקרוב וחלקם גם התרחשו עמי, בתחום זה.

אין ספק כי כלי הסמארטפון חולל מהפכה טכנולוגית. הוא מסייע לאנשים במצבים רבים, אדם יכול להימצא בכל נקודה עלי תבל, וכל כדור הארץ בכף ידו. הוא שולח הודעות ומסמכים תוך רגעים, וביכולתו אף לדעת אם הנמען ראה את ההודעה או לא.

מנגד, כגודל המהפכה - כך גודל הסכנה. השעבוד לכלי מדרדר לשאול ללא תחתית. כל זמן שהמכשיר אצל האדם, כל תשובה ומעשים טובים לא יסייעו להעלותו חזרה.

כל יהודי הרי מתפלל יום יום: "ואל תביאני לידי ניסיון". הרי גם אדם שירוצ אחר חטאים שמונים שנה כפול 42 שעות ביממה, יתקשה להשיג את הכללוק שיש במכשיר הזה, שמייצר מחסומים המקשים מאוד את הדרך לכל דופקי בתשובה.

ואני אפרט כמה דברים רעים שיש במכשיר הסמארטפון:

לשון הרע: על אף שכמובן גם בטלפונים הכשרים אפשר לשוחח לשון הרע, הרי שאם בזמן ה"חפץ חיים" כל הלשון הרע הסתכם באיזה ויכוח בעיירה על בעל עגלה

כולם התפעמו במקום איך ש'הרב קלצקי' שחוצה יבשות לרוב ועומד בקשר עם כל כך הרבה אנשים, מסתדר עם המכשיר הזה. והסתבא תחי' הפטירה: "אכן, שווה היה לפתוח את המעטפה ולגרום לכזה קידוש ד'".

שכונת בתי ברוידא

מכשירים טמאים. ואני, שחונכתי מגיל ינקות שזה 'עבודה זרה', נאלצתי לסובב את הראש למשך שמונה שעות רצופות! חצי שעה הסבתי את הראש לצד ימין וחצי שעה לצד שמאל וחוזר חלילה. אני יכול לומר שזמן רב אחרי שהתרפאתי מהניתוח, עוד היו לי כאבי צוואר קשים...

וכל זה כאשר היה מדובר על מכשיר הטלוויזיה, שזה 'שחוק' ו'משל' אל מול מה שיש היום במכשיר הסמארטפון הטמא.

וכשזה היה החינוך שהחדירו בנו הוריי מנוחתם עדן מגיל ינקות, מה הפלא שלא קשה לי העמידה בניסיון מול המכשיר הזה, למרות עיסוקי הרבים?

לפני מספר חודשים ביקרתי בעיר לייקווד. שמעתי שם מידיד על אחד הרופאים החרדים בעיר אשר יש לו שם עולמי במקצוע בו הוא מתמחה ומגיעים אליו מכל העולם. הידיד הנ"ל ביקר אצלו פעם במרפאה, ונדהם לראות על השולחן מכשיר טלפון כשר, ממש כמו שיש לנו, פיצ'י פיצ'י כזה. הידיד שנדהם מכך, הקשה ושאל: "רופא יקר, מה לרופא עולמי עם מכשיר כזה?"

הרופא, שאצלו יראת השמים קודמת להכל, הרחיב בפניו כי לאחרונה ביקר אצלו אחד מגדולי האדמורי"ם שליט"א לטיפול. כשהאדמו"ר ראה שהוא משוחח במכשיר כזה, הוא ביקש ממנו בקשה, שמהיום והלאה בכל בוקר עם כניסתו לקליניקה, הוא יוציא את המכשיר מהכיס וישים אותו על השולחן עד סיום יום העבודה. וזאת מדוע? **בכדי לקדש שם שמים! ובכדי שאנשים יראו שאפשר להיות רופא בעל שם עולמי ולהסתדר עם מכשיר כשר.**

עוד סיפור אחרון לסיום, הפעם על ישיבה שאני מלווה בדרום אפריקה בעיר "והנסבורג". אחד הרמז"ם שם היה לו 'סנדל', בלע"ז, סמארטפון, ובאידיש זה נקרא "פאנטאפיל", כך אני קורא לזה משום הרחק מהכיעור והדומה לו. המנהל המקומי עמד על כך בתוקף שלא יתכן דבר כזה, כמה שיש לזה סינון, הדבר לא בא בחשבון, ואותו ר"מ החליט להיפטר מנגע הצרעת הזה ועזב את המכשיר.

מיד אחר כך, החליטו לעשות את המעמד ברוב עם הדרת מלך. הכינו מדורה גדולה בחצר התלמוד תורה המקומי יחד עם הישיבה, וכל התלמידים עשו ריקוד, לצד האש הדולקת, ממש כמו בל"ג בעומר. הם שרו שם שירים מרגשים ושמחים כאשר "שרף את הפרה...", ואחרי זה כל תלמיד בישיבה לקח חתיכה מהפלסטיק השרוף, למזכרת נצח ממעמד קידוש ד'.

אני חושב שלדברים האלו יש השפעה חזקה על החינוך. כמו שאצלי החינוך מקטנות לתינוב הכלים האלו השפיע עד היום, כך במקרה הזה, ברור שהתלמידים יזכרו את מעשה הגבורה של רבם שכבש את יצרו ואת הבושה, ולנגד עיני כולם ניפץ ושרף את המכשיר. וודאי שהמראה ייחקק בליבם לדורות עולם.

לסיכומם של דברים: אסור לנו לשכוח כמה משפחות התפרקו והמזבח מוריד עליהם דמעות בגלל המכשירים האלו. ולכן, על כולנו להתחזק מול הניסיונות, ולקדש שם שמים ולהישאר דבקים בבורא יתברך, ובזכות זה נזכה לגאולה השלימה ומלאה הארץ דעה! אמן

מקודם על התפקידים השונים שלי, ואני רוצה לומר, שלמרות כל ההפסדים לכאורה, הרי שתמיד ראיתי סייעתא דשמיא. כיום, ואני מתפלל שגם לעתיד, אין לי אפילו ניסיון להחזיק את הכלי הזה, ולא בגלל שאין בו תועלת, אלא בגלל שאני לא מוכן להכניס את ידי לאש, וממילא זה אצלי כלל לא בכיוון.

צריך לדעת, זה הניסיון של הדור שלנו. מי שמתהלך עם ד', דבק בו ובמצוותיו ולא מתפתה לכלי, הרי הוא נקרא צדיק כמו נח, שהתורה העידה עליו כי נקרא צדיק בעבור כי: "את האלוקים התהלך נח".

ואין כמו המחשה עם כמה סיפורים שחוויתי מקרוב:

אני יש לי פלאפון קטנצ'יק, אשר נכון שכאשר סבי יקום לתחיית המתים ויראה שאני יכול לדבר בזה עם קרובי בחו"ל, מה שלו לקח חודש ימים של נסיעה באוניה, הרי שיפג ליבו מלהאמין, אבל היום קוראים לזה "מיושן". בכל אופן, היה זה לפני שנתיים כאשר הייתי בעיר התורה לייקווד בארה"ב ושכחתי שם את המכשיר בבית מארחי. המכשיר היה חשוב לי מאוד כי כל אנשי הקשר שלי מאוחסנים שם, לכן ביקשתי מהם אם יוכלו לשלוח את זה עם מישוהו לארץ.

המארחים הכניסו את הפלאפון למעטפה והעבירו אותה לאשה חשובה. למעשה אותה אישה השתתפה במסיבת חנוכה משפחתית, ואמא שלה - הסבתא של המשפחה, ראתה שהיא מתכוונת לקחת מעטפה עבור מישוהו לארץ, והיא דרשה ממנה בגזירת "כיבוד אם" לפתוח את המעטפה, ובצדק, משום מעשים שהיו... האישה פתחה שם את המעטפה לעיני כולם ואז גילו מכשיר של טפח על טפח בגובה של פחות מחצי טפח, עם לחצנים של פעם. כולם התפעמו במקום איך ש'הרב קלצקי' שחוצה יבשות לרוב ועומד בקשר עם כל כך הרבה אנשים, מסתדר עם המכשיר הזה. והסבתא תחי' הפסירה: "אכן, שווה היה לפתוח את המעטפה ולגרום לכזה קידוש ד'". וצריך להבין כי באמריקה המציאות שונה לחלוטין מהמצב פה לדאבוננו, ובשל כך הפליאה וההתפעלות היו כפולות ומכופלות.

שואלים: מאיפה אני שואב את הכח לזה?

והתשובה היא: מימי ינקותי גדלתי והתחנכתי שיש שני דברים אסורים: א. עבודה זרה ב. טלוויזיה. בכדי להבין עד כמה בילדותי הטלוויזיה עדיין הייתה בתחילת הדרך אוסיף, כי אימי סיפרה לי שרק 10 שנים לפני שנולדתי, הגיע החשמל לירושלים. בתחילה השתמשו בחשמל רק לכבוד שבת, ובהמשך, לאחר פולמוס שעורר הרה"צ רבי נתן קופרשטוק זצ"ל ושאר צדיקים מ'בתי ברוידא', על חשש חילול שבת, המצב התהפך, כל השבוע השתמשו בחשמל ובשבת השתמשו רק בלוקסים. על כל פנים, היו אלו ימים שבקושי היה מושג טלוויזיה, וכבר החדירו בי שזה כמו עבודה זרה.

ואספר משהו אישי:

בגיל 14 היו לי כאבים עזים והתברר שאני צריך לעבור ניתוח אפנדיציט. הגעתי אז לבית החולים "שערי צדק", שאז עוד שכן ברחוב יפו, ובחדר מיון היה מולי מסך טלוויזיה. ההורים שלי ביקשו להעביר אותי לחדר אחר, אבל בכל החדרים היו

זה כיף גדול! ויש סייעתא דשמיא ענקית!

לכם להתאמץ יותר, אבל אין ברירה, זה המצב. תאלצו להתרגל". וזה עובד, וכולם מכבדים את העקרון הזה.

ולא רק מכבדים, אלא גם מקנאים, ואני נתקל בכך לעתים קרובות.

אספר לכם סיפור שהתרחש עמי אתמול ביישוב צור הדסה: הגעתי לבית לצורך התקנה, ובעלת הבית אמרה לי, שהיא התלוננה בפני בעלה על כך שהיא שולחת לי הרבה זמן הודעות לוואטסאפ, בקשר לכל מיני גופי תאורה שרכשה וביקשה ייעוץ על כך, ואני לא מגיב. אך אז בעלה אמר לה: "מה, את לא יודעת שלשרון אין הודעות במכשיר?!" היא הופתעה מאד, וסיפרה לי שאמרה לבעלה: "שרון יודע לסדר לו את החיים כל כך יפה. כמה טוב לו, בלי הודעות וואטסאפ, חיים כל כך שלווים ושקטים. אני מקנאה בו".

וזה לא המקרה הראשון, ואני משער שגם לא האחרון. חברים רבים וגם בני משפחה, חרדים ושאנים חרדים, הרי אני בעל תשובה, אומרים לי: "שרון, אנחנו מקנאים בך!"

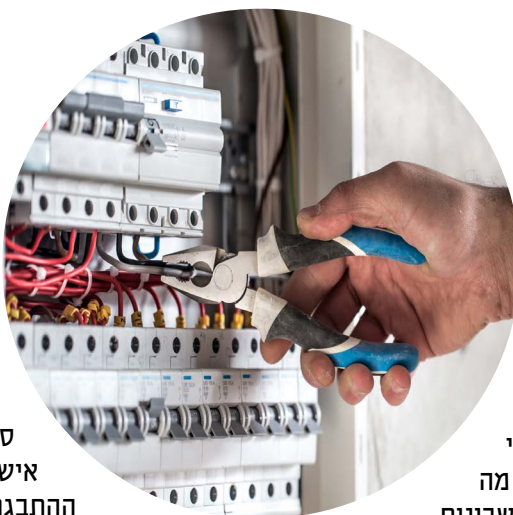
אתם שואלים, למה החלטתי לא להחזיק מכשיר?

סיבה ראשונה היא בשביל דוגמא אישית, ואני אספר: אחת מבנותי בגיל ההתבגרות הגיעה אלי וביקשה שנרכוש לה טלפון בלי אינטרנט, רק עם הודעות אס-אם-אס. אמרתי לה: "תשבי, ואני רוצה לומר לך כמה מילים". ראשית, שאלתי אותה: "לאבא ולאמא יש מכשיר כזה?" ואז ענתה שאכן לא. שנית, אמרתי לה: "יש לי מצוות חינוך ומצד זה אינני יכול להתיר לך". ושלישית, ביקשתי ממנה שתאמר לי כמה עולה הפלאפון הכשר הכי יקר שיש. היא אמרה לי שהמחיר הוא בערך 500 ₪. נתתי לה 2000 שקלים. 500 בשביל לקנות מכשיר הכי טוב שיש, והשאר בשביל בגדים ונעליים ומה שרוצה, בתור צ'ופר על

אני עוסק בתחום החשמלאות, ומתמחה ומתמקד בדברים הבאים, ואפרט מן הקל אל הכבד: טיפול בתקלות חשמל, הגדלת טסטים - כוח חשמל מול חברת החשמל, שאני מבצע הן בשביל קבלנים והן בשביל פרטיים. וכידוע התברכה עירנו בבניית יחידות דיור, וכל בניה כזו מצריכה בדרך כלל הגדלת כוח החשמל. כמו כן, אני מלווה פרויקטים שלמים של שיפוץ בית או בניית וילות, מתחילה ועד הסוף. כמובן, במקרה כזה עלי להיות בקשר ובסנכרון מול כלל הגורמים הפועלים בשטח.

”

אולי התרגלתם ללחוץ על איזה כפתור וקשה לכם להתאמץ יותר, אבל אין ברירה, זה המצב. תאלצו להתרגל". וזה עובד, וכולם מכבדים את העקרון הזה.

ברוך ה', אני ומשפחתי יש לנו רק טלפונים כשרים לגמרי, ולצורך העבודה יש לי מחשב מסונן אותו אני משתמש בעיקר להתנהלות מול חברת החשמל, וכן בכדי להכין הצעות מחיר בשביל לקוחות.

לגבי ההתנהלות מול מהנדסים ואדריכלים שונים, אחד מהפועלים הערביים שלי עושה בשבילי את שליחת הקבצים הנדרשים, וכך אני לא משתמש כלל במכשיר. יש גם לקוחות שפונים אליו דרך המכשיר, והוא מרים אלי טלפון ומעדכן שלקוח חיפש אותי, ואני דואג להעביר להם את פרטי המייל שלי בכדי שיהיו בקשר מולי במחשב.

בנוגע לספקים, חלקי חילוף, ציוד וכו', יש לי מקום מסודר שאני נוסע לשם במהלך החודש ורוכש מה שאני צריך. בסוף החודש מקבל חשבונית מפורטת, ואין לי שום צורך בסמארטפון לעניין זה.

לגבי תגובות מהשטח: אני בהחלט נפגש לפעמים בלקוחות או בבעלי מקצוע שונים אשר עובדים איתי במקביל בחלקים אחרים של הפרויקט או בחשמלאות, והם אומרים לי: "שרון, אנחנו לא יכולים להתנהל מולך ככה". ואני אומר להם: "חבר'ה, תשמעו זה המצב. יש לי מייל, והכל בסדר. אולי התרגלתם ללחוץ על איזה כפתור וקשה

כך שהקשיבה והבינה והסכימה לדברים...

והרי ברור כי אם לי היה מכשיר לא כשר, לא היה סיכוי שהעיקרון הזה יצליח ויתקבל גם אצל בתי בהבנה. ולכן, כל אלו הרוצים שלילדיהם יהיו טלפונים כשרים, חייבים קודם כל לדאוג לדוגמא אישית!

דבר נוסף, וזה קצת לגריעותא... ברוך ה', זכיתי לחזור בתשובה ולהתקרב לאור היהדות. למדתי בישיבת "אור שמח" ואני רוצה לומר שפשוט אצלי הניסיון קל יותר. זה פחות מגרה מאשר חרדי שמעולם לא היה בצד השני... ואני אומר את הדברים עם כל הצער שבהם.

והדבר המרכזי שאני רוצה לומר, והוא לא דווקא בתחום זה, הוא היכולת של אדם לקבוע לעצמו כללי ברזל בחיים. ברגע שהאדם מאמין בהם ומשדר אותם לכל מי שצריך, הרי שהציבור מקבל ומכבד זאת ולומד להסתדר בהתאם.

ואביא כמה דוגמאות מהעסק שלי:

יש לי כלל שאני לא עובד בערב שבת. ברוך ה', אני נוהג כך כבר עשרות שנים. הלקוחות יודעים זאת, וגם אלה שבכל זאת מנסים לפנות אלי ביום שישי, פותחים בהתנצלות שהם יודעים ומבינים שאני לא עובד ביום שישי, אבל...

כמו כן, בערך ברבע לשש כל יום, חוק ולא יעבור, אני יוצא לשיעור תורה, ממשיך למנחה וערבית, ואחר כך הולך הביתה ולא עובד יותר, פרט למקרים מאוד נדירים. אני אומר לאנשים: "אני מעדיף לבוא שוב למחרת בבוקר במיוחד ולהמשיך את העבודה, העיקר לא לעבוד עכשיו על חשבון השיעור והבית. זה לא בא בחשבון". אנשים מתקשרים אלי, מתחננים שזה מאוד דחוף, ואני נותן להם מספרים של חשמלאים אחרים. אני מסביר לאנשים שזה למען שלום בית, ואנשים מגיבים: "אוהו! אנו מקנאים בך! כל הכבוד!!! הלוואי וגם אנחנו נעשה כך!..."

ועוד סיפור:

למרות שבדרך כלל אני לא עובד אחרי השיעור, הרי שיש יוצא מן הכלל. כמו לדוגמא, פרויקט ענק שאני עובד עליו בימים אלו, והוא חלק מבניית 'האנגר' ענק של חסידות 'פינסק קרלין' בירושלים לקראת הימים הנוראים, שזה צורך מצוה. באחד הימים היינו צריכים להשלים שם פרויקט שלם, ולצורך כך היינו צריכים לנתק את החשמל, וזה היה אפשרי רק החל מהשעה 6 בערב. אז לגבי השיעור לא היה שייך מבחינתי לוותר. זהו 'חוק' ולא יעבור' ואפילו מי שמתקשר לעובד שלי מחוסאן, שומע ממנו: "עם השיעור של שרון שלא ינסו להתעסק..." ולכן, למרות שעבדתי שם עד השעה 5, לא נשארתי לשעה 6, אלא חזרתי לעיר ביתר לשיעור, ואחרי מעריב חזרתי לירושלים. התחלתי שם את העבודה בערך בשעה תשע, ועבדתי עד שלוש וחצי בלילה!

ואני אומר שאתו דבר לגבי הסמארטפון. ברגע שאדם קובע לעצמו כללים בעניין, אפשר להסתדר והאחרים מכבדים זאת, ואפילו מקנאים.

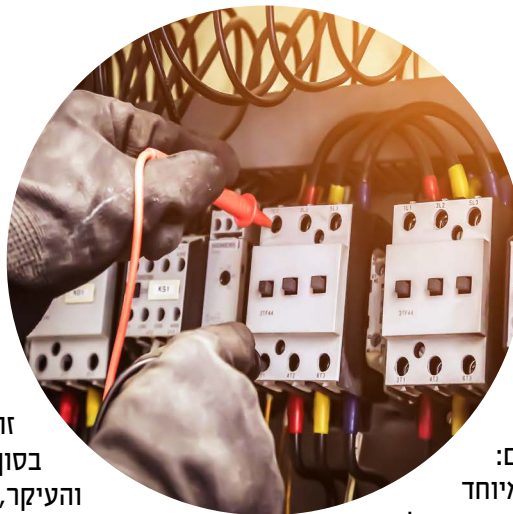
נוסף לזה, עצם כך שלא מחזיקים מכשיר ולא מתעסקים בכל השטויות, מועיל לכך שיש זמן פנוי להתעסק בעצם העניין ובעבודה הרבה שיש.

אפשר להסתכל על זה כשגעון, כי זו נראית מבחוח משימה מסורפת. אבל ברוך ה', הסתדרנו עם הטלפון הכשר, עם השיעור הקדוש ועם הקביעות להתפלל מנחה וערבית רק במניין. אני מבין שזו מסירות נפש גדולה וצריך לפעמים לנשוק שפתיים, צריך להתעלות מעל הקשיים, אבל זה אפשרי. זה ישים. וכשעומדים על כך, בסוף כולם יפרגנו ויגידו לכם מילה טובה. והעיקר, שאז זוכים לראות סייעתא דשמיא גדולה.

אני רוצה לסכם: זה אמנם מאתגר, אבל זה כיף גדול! ויש סייעתא דשמיא ענקית!!! ברכה! שלום בית! ילדים טובים! פרנסה ברווח! וכל מה שצריך!!!

אני מקווה שהדברים יסייעו לחזק ולו בן אדם אחד, והיה זה שכרי!

אני רוצה לסכם: זה אמנם מאתגר, אבל זה כיף גדול! ויש סייעתא דשמיא ענקית!!! ברכה! שלום בית! ילדים טובים! פרנסה ברווח! וכל מה שצריך!!!

תושבי ביתר מעמידים סכר חזק ועוצמתי

150
לחודש

75
לחודש

52
לחודש

עושים עכשיו שותפות קבועה של

לתרומות: • דורים פון: 079-9690403 שלוחה 1 • מענה אנושי: 026524490
העברה בנקאית: בנק: לאומי (10) סניף: 904 מס' חשבון: 10236395 ע"ש ביתר טהורה
סניף: 904 מס' חשבון: 10236395 ע"ש ביתר טהורה

החלטתי לעשות רצון בוראי וזרקתי את הסמארטפון

היה יכול אותו עובד לעדכן אותי באמצעות הודעה כתובה אפילו באמצע הלילה, ולאפשר לי בקלות וביעילות למצוא מחליף. אבל כמובן שבנייד הכשר שלי העובד יכול לעדכן אותי על היעדרו רק בבוקר, ממש ב'דקה התשעים', וכך מציאת עובד חלופי הופכת למשימה מורכבת יותר.

אתגר נוסף שאני צריך להתמודד עימו הוא תחום העברת כספים. גם כאן נראה שהייתי יכול לכאורה להיעזר במכשיר, אולם ברוך ה', אני מצליח למצוא אפשרויות חלופיות. במקרים דחופים אני מסתדר היטב באמצעות המייל של העבודה, כאשר גם כאן אני מקפיד להיות ממוקד ויעיל: מיילים שמגיעים ואין להם קשר ישיר לעבודה, נזרקים מיד לאשפה.

מהו אם כן, סוד הכוח הפנימי שלך, להצליח לשחות בעקשנות נגד הזרם?

ברשותכם אחזור מעט אחורה, ואשתף בעובדה שעד לפני כשמונה שנים החזקתי מכשיר כזה. קיבלתי את המכשיר מהנהלת דואר ישראל. כיום אני מחזיק ברשותי מכשיר כשר בלבד, ואני רוצה לומר כי למרות שיש בזה כאמור, קושי מסוים, הרווח הוא פי כמה וכמה.

המכשיר הכשר הוא קודם כל חסכון גדול בכאבי ראש. כשהחזקתי את הסמארטפון חוויתי מצב שבו כל רגע, כל מי שמכיר אותי, שלח לי משהו חדש. בסופו של דבר מדובר בהמון דיבורי סרק, שטויות והבלים.

בנוסף, הבחנתי בכך שהמכשיר הכשר מאפשר לי לפנות זמן יקר ומבורך למילוי מטלות החיים. בעבר, כשהיה לי את המכשיר, לא נותר לי זמן לסדרי הלימוד השונים. כיום לעומת זאת, אני זוכה ברוך ה' לנצל את הזמן לסדרי לימוד מתוקים. רק לדוגמא, אציין כי עכשיו, בעיצומו של חודש

בתפקידי אני משמש כמנהל סניף הדואר המרכזי שברחוב דוד בירושלים. בעבר הסניף שכן ברחוב חבקוק, ובהמשך לפני כ-13 שנה החליטו בדואר ישראל על תהליך התייעלות וסגרו כמה סניפים כולל הסניף בחבקוק, ופתחו סניף ענק ברחוב דוד בשכונת הבוכרים, כאשר אני משמש כמנהל הסניף.

נ

היה פעם משהו שאמר לי: "זה לא ממש מתאים, הרי זהו סניף הדואר הממשלתי, צריך לתלות פה תמונות של נשיא המדינה או של ראש הממשלה", עניתי לו: "גדולי ישראל הם הנשיאים שלנו, הם ראשי הממשלה שלנו..."

מדובר באחד מסניפי הדואר הפעילים ביותר בארץ. בממוצע יש אצלנו בסניף ביום בין שמונה מאות לאלף לקוחות ובימים הכי ריקים יש בערך שש מאות לקוחות. הסניף מונה כ-12 אנשי צוות, שעובדים בשתי משמרות, בוקר וערב.

יש לקוחות שבאים על מנת לנהל את חשבון הבנק שלהם, למשוך ולהפקיד תשלומים שונים וכדומה, ויש לקוחות שבאים לאסוף דברי דואר וחבילות. אנו מקבלים משלוחים בסדר גודל שנע בין חמישים לשבעים שקים של חבילות לחלוקה מדי יום.

שואלים: האם החזקת מכשיר הייתה יכולה לסייע בניהול העבודה.

התשובה ברורה: לאור מה שהרחבתי אודות פעילות הסניף, הרי שהדבר היה יכול לסייע לנו בכמה מישורים, כמו בהעברת מסרים באופן מיידי לעובדים. לרוב מדובר בהוראות כלליות בנוגע לנהלים השונים של דואר ישראל המתעדכנים בהתאם להתפתחויות שונות, וכן בעדכונים לגבי הסיפורים של משמרות העבודה בסניף.

אמחיש בדוגמא אופיינית: לעתים קרובות אני מוצא עצמי מתמודד מול מקרים הדורשים התייחסות מיידיה ודחופה, כמו במצב של עובד שאינו מרגיש טוב ומודיע מהרגע להרגע שאינו יכול להגיע באותו בוקר לעבודה. קשה להימנע מן המחשבה שאם היה ברשותי סמארטפון,

ברוך ה', יש הרבה מאוד לקוחות שמעריכים ומשבחים בלשון כמו 'כל הכבוד', 'אשריך' וכדומה. אמנם יש חברים לעבודה שאומרים לי: אתה 'מיושן'. מבחינתי שיגידו, לי זה לא מפריע. יש גם חברים שאומרים לי: "אתה מפסיד דברים טובים שיש במכשיר", ואני עונה להם: "אולי יש שם דבר טוב או שניים, אבל מנגד יש פי כמה וכמה דברים רעים, ואין הרווח שווה מול הנזק העצום".

אני יכול לומר שברוך ה', העניינים מתנהלים כפי שצריך. נעשיתי הרבה יותר פנוי עבור נתינת שירות מכל הלב לכלל הלקוחות, בזכות שאינני מבלה את הזמן בהודעות ויתר עיסוקים ריקניים. הסניף שלנו מתאפיין באווירה משפחתית וחמימה, ואת קירות חדר העבודה שלי מקשטות תמונות של גדולי ישראל. היה פעם מישהו שאמר לי: "זה לא ממש מתאים, הרי זהו סניף הדואר הממשלתי, צריך לתלות פה תמונות של נשיא המדינה או של ראש הממשלה", עניתי לו: "גדולי ישראל הם הנשיאים שלנו, הם ראשי הממשלה שלנו..."

חשוב לי לציין, שגם סמארטפון עם אפליקציית וויז בלבד אין לי. לאחרונה הזדמן לי לנסוע למסיבת סידור של נכדי היקר, שהתקיימה באזור חדש בשכונת פסגת זאב. התקשיתי קצת למצוא את הכתובת, אולם אז זימנו לי משמים יהודי יקר שהסכים להראות לנו את הדרך עד פתח המקום. תמיד ברוך ה' מסתדרים.

ולכל אלו שעוסקים לפרנסתם וחוששים בעניין, אני אומר: בהתחלה אולי יש קושי, אבל עם קצת סבלנות מתרגלים, והעיקר: זוכים להמון סיפוק ואושר ולהרבה סייעתא דשמיא. אני יכול להעיד על עצמי שמאז שקיבלתי את ההחלטה להסתדר ללא המכשירים הללו, אני אכן חווה הרבה סייעתא דשמיא, ואפילו מנצל את העניין הזה בכל תפילה לבורא עולם, כאשר אני מוסיף עוד כמה מילים: "ריבונו של עולם, עשה רצוני, כי עשיתי רצונך", וברוך ה', רואה יום יום ישועות ונפלאות על כל צעד ושעל.

אלול, זכיתי לסיים כבר מחצית מדפי הספר 'תיקוני זוהר', שהרי ישנו עניין גדול ללמוד אותו מראש חודש אלול ועד יום הכיפורים. אין לתאר כמה טוב לי כך, ברוך ה', כשהראש באמת נקי.

אני אומר לכם באופן חד משמעי: עם הכול אפשר להסתדר. לפעמים צריך טיפה להתאמץ, אבל זה עניין של הרגל. מה שברור הוא, שמכשיר הסמארטפון הוא הרס. היה לי את החורבן הזה בידיים ואני יודע במה מדובר: זה גוזל את הזמן, זה משעבד את האדם, זה חושף את העיניים ואת הנשמה לתמונות תועבה רח"ל ועוד ועוד. כשאני רואה אנשים שהולכים עם המכשיר ברחוב וכל כך שקועים בתוכו, אני פשוט מתקשה לחשוב איזו הגדרה לתת לאותם אנשים...

היום אני יודע בברור, שגם אם יחייבו אותי במקום העבודה להחזיק מכשיר כזה חס וחלילה, אין על מה לדבר. החלטתי שרצוני לעשות רצון בוראי וזרקתי את הסמארטפון. ברוך ה' אני זוכה לחיות היום חיים אחרים, ולכן אני לא אשוב ואחזיק אותו עבור כל הון שבעולם. את המייל הפרטי שלי מימי העבר כבר כמה שנים לא פתחתי, אלפי הודעות כנראה מחכות לי שם... אבל את מי זה מעניין!...

מבקשים לדעת ולשים את האצבע על הגורם הראשי שדחף אותי לעמוד בניסיון הזה אז העניין הוא כך.

ברוך ה' זכיתי, והבן שלי מתגורר ברחוב שמואל הנביא בירושלים, סמוך ונראה לביתו של **חכם רבי משה צדקה שליט"א**. בשל כך זכיתי פעמים רבות להתפלל עם הרב בבית הכנסת שמעל ביתו. הרב צדקה לא מפסיק לדבר ולהתריע על נושא המכשירים הפסולים. כמעט בכל דרשה או שיחה הוא מזכיר וכואב את העניין הזה. הרב צדקה נוהג לומר: "אתם לא יודעים אילו חיים טובים תרוויחו מבלעדי הדבר הזה! כמה חשוב לבטל ולשבור את המכשיר הטמא הזה, שזה הורס בתים שלמים, וגם הורס את האדם עצמו". אז שמעתי אותו ויום אחד החלטתי ואמרתי: אני זורק את המכשיר!

כמו כן שוחחתי בעניין עם הרב הגאון **רבי אהרן פיינהנדלר שליט"א** משיבת 'מחנה ישראל' לבעלי תשובה, וגם הוא שכנע ודרבן אותי לעזוב את המכשיר ולזכות לחיים חדשים.

ולגבי היחס מהסביבה לכך שאין לי מכשיר:

כיום אני מחזיק ברשותי מכשיר כשר בלבד, ואני רוצה לומר כי למרות שיש בזה כאמור, קושי מסוים, הרווח הוא פי כמה וכמה

לחיזוק היומי מאת הרב הלל אהרן אשר שליט"א

חייגו לקו להצלת הפלאפון הכשר

03.373.4777 שלוחה 2

שלום ושלום

בלי מכשיר חכם הרבה יותר נינוחים, ממוקדים, אמיתיים!

ובכן, זו שאלה שנשברו עליה הרבה קולמוסים ולא רק במסגרת 'המאשרים'. מנקודת המבט שלי: מי שבוחר להחזיק סמארטפון, באותה שניה שבה הוא יצא עם המכשיר החדש והריחני בידו, החיים שלו יתחלקו לשניים: החיים שלפני קניית המכשיר, והחיים שלאחריו. עדיין לא

נוצר המעשה / הזמן / המאורע / שיכולים לשנות את כל חיי האדם מן הקצה לקצה, כמו היום שבו אתה מחליט לקנות את המכשיר. חד וחלק. אני רואה מסביבי אנשים שבעצם אינם קיימים. הם פשוט וירטואליים, כל שפת הדיבור שלהם משתנה, כל שפת ההתנהגות! אדם מתנהג אחרת, הן מבחינה רוחנית, והן מבחינה סביבתית. יש לו פרספקטיבה אחרת על כל הסובב אותו, מרגע שהוא מחובר.

אתם יודעים מה? נעזוב רגע את הפן הרוחני. כל צורת הביטוי והשפה הופכות לרדודות, בלי שיפת רצינות. כל החיים וההתנהגות הופכים לוירטואליות אחת גדולה. אדם נחשב לאדם רציני כשהוא ממוקד, וקל לראות כי המכשיר יוצר את ההיפך ממוקד. המכשיר חושף את המחזיק בו לאין ספור עולמות ותכנים, גם לתכנים שהוא בתכונות נפשו לא היה רוצה ולא היה מתעניין בהם. ועכשיו כשהמכשיר זמין, הוא מתעניין בעל כורחו, כי זו אחת מ'סגולות' המכשיר, להכניס אותך למקומות שסתם כך ללא המכשיר לא היית מתעניין בהם.

ברצוני להוסיף עוד נקודה: אולי בהתחלה נראה כי אין מדובר בנפילה רוחנית. הרי כל אחד שמחזיק מכשיר על כל שלל הניסיונות והנפילות הוודאיות שבו, באיזה שהוא מקום הוא רוצה 'לפצות' את עצמו, על אוירת הניסיון וההפקר, שהוא יצר סביב עצמו בעצם החזקת המכשיר, על ידי כאילו 'התחזקות' ודיבורי חיזוק על עניינים

יש לי דפוס דיגיטלי עם כל סוגי ההדפסות כולל רוחב ושטאנץ וכד' מהבית, כך שהנישה שלי היא לתת שירות לאנשים בזמנים הכי לא הגיוניים, כמו ערבי שבתות עד כניסת שבת כמעט, ובעוד זמנים לא זמנים. בענף זה שהתחרות בו קשה עד לא רוחנית בחלק מהמקרים,

הזמינות היא מילת מפתח. לקוח מוכן לשלם יותר, או לא לשלוח הצעות מחיר לעוד מתחרים, אם הוא יקבל שירות מהיר מהרגע ללפני רגע. עבודות - במיוחד הגדולות שבהן - יכולות ליפול רק משום שענית ללקוח דקה אחרי שהוא קיבל כבר הצעת מחיר מהמתחרה שלך, כך שזמינות כאן היא מילת המפתח. ואני, אכן, לא רוצה ולא מעוניין להיות זמין בכל שניה!

לגבי השאלה: האם החזקת המכשיר הייתה יכולה לסייע בעבודה?

ברור שעם מכשיר חכם שנותן לך זמינות גבוהה, אפשר לתת הצעות מחיר מיידיות, גם תוך כדי 'אשרי ובא לציון' (בכוונה נקטתי זמן זה, כי אלו מעשים שבכל יום שהזמינות מגיעה על חשבון תפילה ברצינות, זמן איכות עם הילדים, ועוד המון זמנים שהיו אמורים להיות יפים ונעימים, ונהרסים בגלל הזמינות).

אבל ההתעסקות לפרנסה היא בראש

ובראשונה, אמצעי, ואפילו אמצעי

לאמצעי, כך שאיני רוצה למכור את כל

חיי בשביל הזמינות שתביא לי פרנסה, דבר שאיני מחשיבו כעיקר. הכרחי, אך לא עיקרי.

הדבר שעומד בבסיס ההבנה הוא, שכל אלו שמתפרנסים, והם מתפרנסים, כן, בלי החזקת מכשיר חכם, הם הרבה יותר נינוחים, ממוקדים, אמיתיים. יש להם תכונות אנושיות שכולם נהנים לעשות איתם עסקים.

אתם שואלים מדוע בחרתי לא להחזיק סמארטפון?!

האמת, שבאופן אישי, אני מסוג האנשים שיכולים לצאת ולהשאיר את המכשיר בבית בידועין, ולא חושבים שהעולם נפל. כשאומרים לי: חיפשתי אותך כל הערב! אני לא מתבלבל. הנה אני, חזרתי, אם אוכל לעזור, מצוין. אם לא, גם מצוין. אני הייתי עסוק בשקט הנפשי שלי. הלוקחות שלי כבר רגילים לכך, ומבינים שבעוד שעה או שעתיים אחזור אליהם ואתן להם את השירות הכי טוב בעולם.

ועל כל פעם שכביכול התחמקה לה עבודה יפה בגלל חוסר זמינות, זה השלים את עצמו למחרת ולפעמים גם עוד באותו יום מעבודה שנפלה עליך בפתע פתאום, ואת זה יעידו כל המאשרים. מספיק לי שגם כך אני צריך ומוכרח להחזיק מחשב בחדר העבודה הצמוד לבית לצורך העבודה, אמנם מסונן, ובצורה שאינה נגישה כלל לבני הבית, אך גם בזה אני כבר מרגיש נחית דרגא, ומה לי להוסיף עוד? המציאות מראה באופן ברור ששמונים אחוז מההתעסקות במכשיר, היא על חרשות וכדומה במקרה הטוב, ובפתחה של גהינום במקרה הפחות טוב. רק עשרים אחוזים הם לצורך העבודה באמת, אז הווי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה וכו'.

ובעזרת ה', שנזכה כולנו להתחזק ולזכות לחיים שיש בהם, ולראות רק ברכה וסייעתא דשמיא תמיד ברוחניות ובגשמיות.

רוחניים שונים. וזהו מעין מה שכותב היערות דבש על הזמר במוצאי שבת: 'פרה עמך מעזים צאנך מיד גוזזים', שנותנים לצאן לאכול מלח כדי שהצמר יגדל מהר ויגזזהו, כך היצר נותן לאדם להתחזק וללמוד, כדי שאחר כך כשיפול לחטא, יינק ממנו את כל רוחניותו. לא באתי לקטרג חס וחלילה, אך המציאות שבינינו מראה, שזה חלק מדפוס ההתנהגות של הנכשלים, ומהר מאד מגיעה הנפילה הרוחנית, רח"ל.

לגבי תגובות מלקוחות ששומעים שאין לי וואטסאפ:

יש הרבה לקוחות שהשאלה הראשונה שלהם היא: 'מה מספר הוואטסאפ שלך', או שהם טוענים: 'כבר שכחתי איך שולחים מייל', אולם בסופו של דבר, הם שולחים מייל, הם מרוצים, כן, וגם ממשיכים לעבוד איתך. אני יכול לספור אולי פעם אחת בודדת שמישהו דחה עבודה בגלל וואטסאפ. והמפתיע ביותר אולי, שדווקא לקוחות מהציבור הכללי תמיד אומרים: 'אני ממש מעריך את זה', 'כל הכבוד' וכדו'. היה מן הראוי שגם אנחנו, שומרי התורה ומצוות, כשאנו שומעים שאין לפרטנר וואטסאפ, במקום לומר: 'אה', פשוט לומר: אני מעריך.

ובעניין מה ששאלו אם אני רואה תועלת גם מבחינת התפקוד בכך שיש מכשיר כשר בלבד:

לסיוע והכוונה במצבי התמודדות והתמכרות

חיגו ל-מרכז הסיוע
והתמיכה של "אשרינו"
במס' 02-6524490
שלוחה 5.

מרכז ההכונה מופעל ע"י
הרב בנימין פינקל שליט"א

בידיים שלך להציל ולחזק אלפי נשמות

לתרומות: • נדרים פון: 079-9690403 שלוחה 1 • מענה אנושי: 026524490 • העברה בנקאית: בנק: לאומי (10)
סניף: 904 מס' חשבון: 10236395 ע"ש ביתר טהורה סניף: 904 מס' חשבון: 10236395 ע"ש ביתר טהורה

כ"ק מרן האדמו"ר מצאנז שליט"א

חבר מועצת גדולי התורה
בדברות קודש מול הניסיון של פגעי השכנוולוגיה

"גדול' ורב זכותם של אותם אנשים בשרים שפרשו והתמזרו
לגמרי מכל אותם כלים שכבר היה ברשותם, ובעוצם לבבם
התגברו על ניסיון והשליכו הכל מביתם, ובזה הצילו עצמם
מכל צער ומכאובים, בפי שידוע מה שכתבו בספרים הקדושים
שאדם שכבר היה מורגל לדבר עבירה ופרש ממנה, אין
לו צורך עוד בייסורים ממרקים לכפר על חטאיו, כי עצם
הפרישה הוא סיגוף בעבורו ודי לו בזה". (מתוך דברות קודש שב"ק
בלק תשפ"ב)

בקידת הקודש

נברך את איש חסיד נאמן אשר רוח בו הדבוק בל"נ
לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א אשר הרים
תרומה נכבדה לגיליוני המאושרים

הרב מנדי רייך שליט"א

ימלא ד' כל משאלות לבו לטובה ויזכה להמשיך
לעשות נחת רוח לבורא מתוך בריות גופא ורוב
ברכה והצלחה

תרומה נכבדה הורמה ע"י

הרה"ח ר' יצחק דוידוביץ שליט"א

מפארי וחשובי ק"ק ראחמסטריווקא
אשר ליבו ער וחם לכל דבר שבקדושה

התחזקתם?

יש לכם תובנות ורעיונות לשיפור?

השאירו הודעה במס' 02-6524490 שלוחה 8

או בפקס: 077-4704299